Akbaba

İstanbula boğa döğüşçüleri gelmek istiyor.

BOĞA DÖĞÜŞÜ!

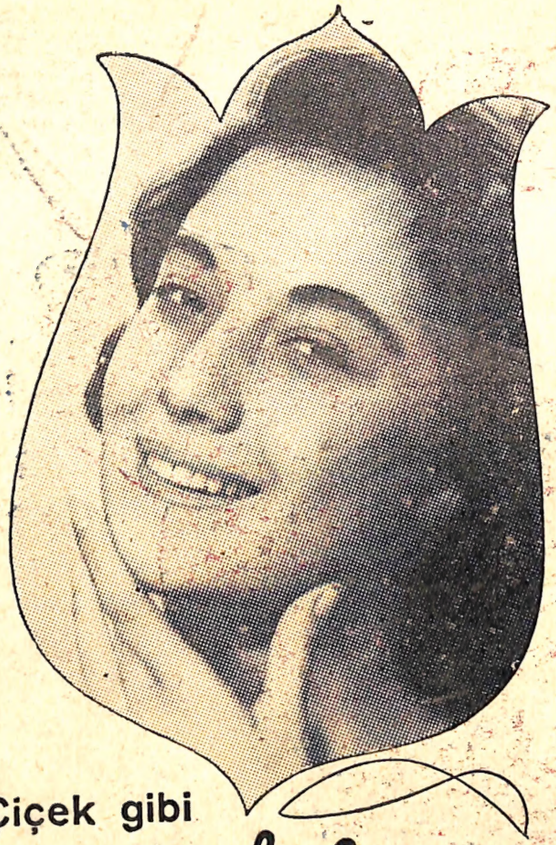

Çiçek gibi

taze

bir cilde sahip olmak isterseniz

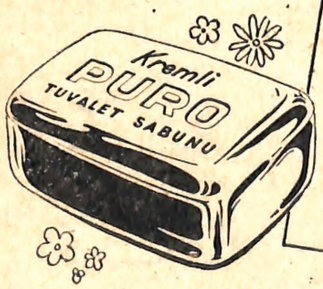

siz de benim gibi yapınız.. banyo ve lavabonuzda bol köpüklü - nefis kokulu, kremli PURO TUVALET SABUNU kullanınız.

Güzelliği ile nam salan genç film yıldızı DENİZ TANYELİ hayranlarına Puro Tuvalet Sabunu tavsiye ediyor. Deniz diyor ki "Puro cildin krem ihtiyacını karşılar... Puro cildi besler, havanın ve makyajın muzur tesirini bertaraf eder. Puro gençleştirir... güzelleştirir... cazibenizi arttırır.,,

Deniz Tanyeli

BOL KÖPÜKLÜ - NEFİS KOKULU

PURO

Tuvalet sabunları 100 de 100 saftır

56-17

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP

Adres : Koldfarer Cad. No 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Abone : Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer: ERCAN *Matbaası*

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

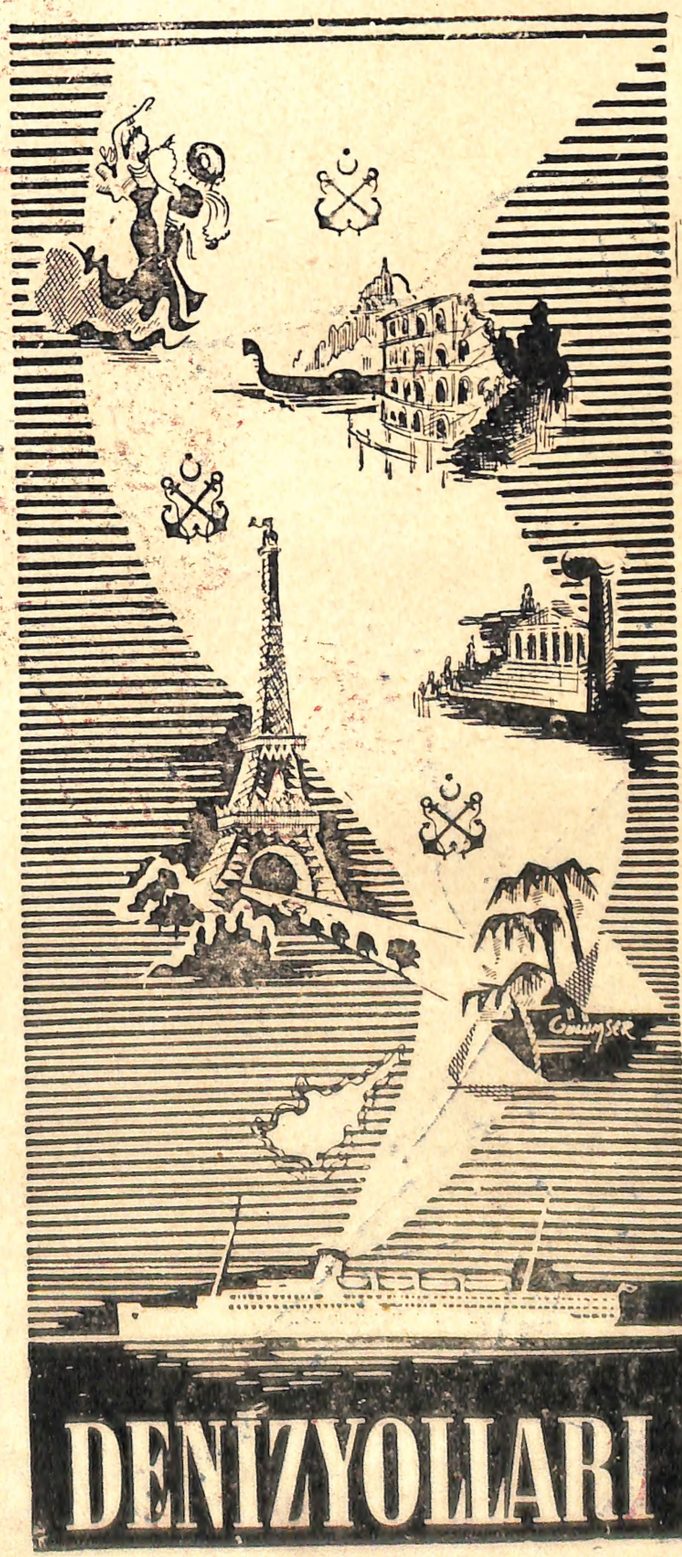

DENİZYOLLARI

SAYI : 217 C.: 9 10 MAYIS 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★

Akbaba

ŞAKACIKLAR!..

HOCA, camide vaız ediyormuş:

— Dünyada içki kullanmıyanlara, Cennet-i âlâda, Hazret-i Ali, Kevser şarabından kendi eliyle ikram edecek!

Cemaat arasında oturan çakırkeyif bir Bektaşi nağrayı basmış:

— İmanım Ali, kendin doldur, kendin iç!..

Bugünkü halimize bakıp yarınki refahımızı düşünürken bu fıkra aklıma geliverdi Adnan beyciğim!

★

Zamanın gazaplı sadrâzamına altın saçlı, mehtap tenli, fidan boylu bir cariye takdim etmişler:

— Beğendiniz mi efendimiz?..

— Güzel, demiş, güzel ama, biraz dişleri bozuk. Güldüğü zaman çirkin görünecek...

Kendini tutamıyan Başağa:

— Aman velînimetim, demiş, hiç merak buyurmayınız: Huzurunuzda bulundukça kendisine gülmek nasip olmaz ki!..

Ne dersiniz, zaman zaman güzel ve başarılı işler karşısında bile iyimser bir tebessüm gösteremeyen gazetelerimizin hali de biraz böyle değil mi?..

★

Bir Ramazan günü, Nasrettin Hoca camide vaız ederken:

— Kadınların yüzlerini, gözlerini, dudaklarını boyamaları günahtır, deyince cemaat arasından bir kadın seslenmiş:

— Hoca, senin karın da boyanıyor!

Nasrettin Hoca tatlı tatlı gülerek:

— Ama, demiş, haspaya da yakışır!..

İki buçuk milyon liraya Umur yatı yaptırıldığını duyunca aklıma bu fıkra geldi... Malûm ya, sayın Menderes, muhalefette iken Savarona yatının ne kadar aleyhindeydi!

★

Herif evlenecekmiş.

— Ama, demişler, alacağın kızın bir gözü kör—

— Daha iyi, demiş, kusurlarımın yarısını görmez!

— Kulağı da sağır...

— Mükemmel... Kızıp bağırdığım zaman duymaz!

— Bir ayağı da kesiktir...

— Çok âlâ, tek çorapla, tek pabuçla idare ederiz!..

— Ama, sırtında da koca bir kamburu vardır, deyince, adam, hoşgörürlükle elini sallamış:

— Artık o kadar da kusuru oluversin!..

D. P. iktidarına karşı da muhalefet saymadık kusur bırakmıyor. Sonuncusu; mitinglere karşı tedbir alma meselesi... Eh canım, insaf artık, sevimli Menderesimizin bukadarcık da kusuru olmasın mı?..

AKBABA

Dayak

Anlaşıldı, hukuk devleti, demokrasi, hürriyet falan filân hepsi iyi hoş, ama biz ne yapsak, değil demokrasi ya, başımıza fesleğen takmak şu dayaktan vaz geçemiyoruz. Olmuyor işte... Tek şefini de gördük, diktatoryasını da gördük, Halk partisini de, Hürriyetini de, Demokrat partisini de gördük. Zorla değil ya olmuyor, olmuyor vesselâm...

İnsan efendim dışardan bir sistem aldı mı, onu kendi bünyesine uydurmalı. Demokrasi de öyle, biz icat etmedik ya bunu... Şimdi demokrasiyi de bünyemize uydurup «dayaklı demokrasi» yapmalıyız. İş bir kere bu hale gelirse dayak ta kanunlaşır, hiç olmazsa polislerimiz vazife uğruna kanunu çiğnemek gibi bir fedakârlık zorunda kalmazlar. Nasıl olsa kendimizi dayak yemekten kurtaramıyoruz, hiç olmazsa kanunu kurtaralım. Ve zavallı polis vatandaşlarımızı kanunsuz iş yapmak gibi güç durumlara düşürmeyelim. Hem o zaman kanuna uygun bir de tarife yapılır. Her vatandaş ne zamanları, ne kadar dayak yiyeceğini bilir. Yoklama yaptırır gibi gider karakola, döner arkasını:

— Ben geldim, hazırım efendim!... der

Hem kanunsuz iş yapılmamış olur, hem de şikâyetler kalkar ortadan. Söylemesi bizden...

VALİ HACCA GİDECEK.. (Gazeteler)

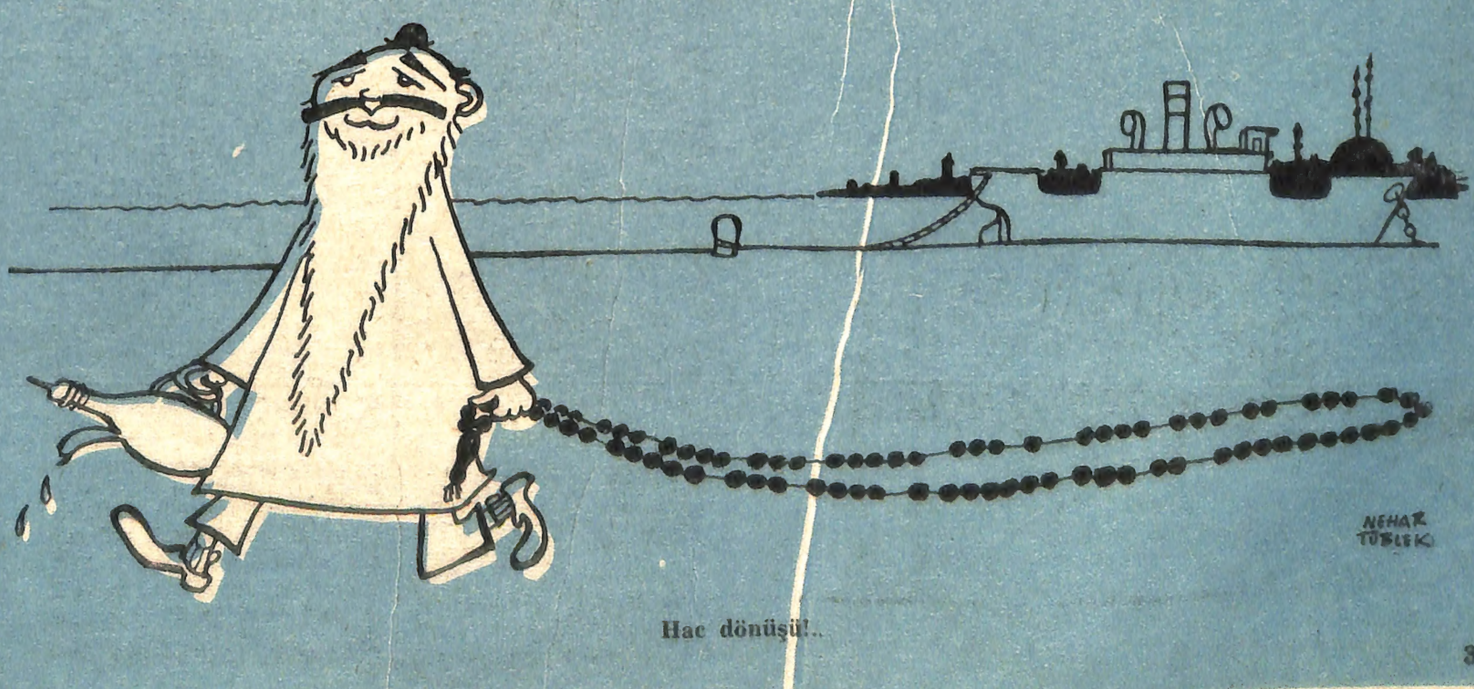

Hac dönüşü!..

ERKEKLİK...

BİZ dünya yüzünde erkekliğimizle tanınmış insanlardık. Öyle değil mi? Erkeklik deyince mertlik filân değil, orası zaten besbelli. Benim dediğim şu hepimizin bildiği, bas bayağı erkeklik. Hattâ erkeklikten yana bizim adımız bütün dünyada öylesine duyulmuş ki, reklâmımızı duyan Avrupalı, Amerikalı kadınlar eskiden sinirlerini yatıştırma için doktor raporuyla Türkiyeye gelirlermiş. O işin hüneri, marifeti, ilâcı hep bizdeymiş. Eskiden erkekliğimizin şiddetini bilmeyen mi vardı? Hattâ batının seksolog doktorları, bu bize vergi kudretin sebebini bilimsel görüşle incelemişler, kimi ayrandan, kimi bulgur pilâvından, kuru fasulyeden, kimi de sovandan, tahin helvasından demişti.

Bu doktorlar kudretsizliğe uğrayan erkek hastalarına reçeteli iki tabak bulgur pilâvı, üç tas ayran bile vermeğe başlamış lardı. Ama ne yapsalar boş... Bizim tiftik keçilerimizi bile kendi iklimlerine uydurup yetiştirmeğe başladılar da, erkekliğimizi bir türlü kendilerine aşılayamadılar.

Hele bir zamanlar Amerikan kadınları arasında iyice moda olmuş, kısır kadınlar ister ellisinde, ister sekseninde olsun, Türkiyede fazla değil, bir saatçik kalsalar havasından mı, suyundan mı, kocalarını hiç rahatsız etmeden gebe kalırlarmış. Yüzde sekseni ikiz doğurmak şartiyle...

Döl almağa gelenlerin hikâyelerini hepiniz duymuşsunuzdur.

Bir de olay anlatırlar. İstanbul limanına bir transatlantik gelmiş. Gemi rıhtıma yanaşamadığı için, bir madama kayıkla kıyıya çıkıyormuş. Kayıkçının yanık tunç yüzü, göğsünden fışkıran gür kırçıl kıllar, aslan pençesi nasırlı elleri madamayı

bitirmiş. Madama kıyıya çıkmadan yine o kayıkla gemiye dönmüş.

Eğer eski şöhretimiz kalsaydı,bu erkeklik bizim için en iyi döviz kaynağı olurdu. Sokaklarımız turistten geçilmezdi.

Ama ne oldu bize böyle?.. Eskiden torunu ile ağa babasının bir günde baba olduklarını çok görürdük. Yetmişinde, seksenin de, hiç bir komşu delikanlısının yardımı olmadan çocuğu olan erkeklerimiz vardı.

Şimdi ne oldu bize? Her gün gazetelerde okuyoruz; birkaç kadın birden: «Kocam, kocalık vazifesini yapamıyor, erkeklik işini yerine getiremiyor!» diye boşanmak için mahkemeye baş vuruyor. Sekiz yıllık, on yıllık evli kadınlar muayenede kız oğlan kız çıkıyorlar. On, on beş yıllık evlilerin çocuğu olmuyor; kadın erkeğe, erkek kadına kabahat buluyor.

En iyi kitap üç, beş bin zor satarken, erkeklik dersi veren seksoloji kitapları yüz bin, iki yüz bin satıyor. Erkekliği, yüzme talimleri gibi, kitaptan öğrenip te idman edecek hâle düştük.

En çok hastası olan doktorların seksolojik tedaviler yapan doktorlar olduğunu biliyor musunuz.

Kendisine erkeklik yaptıran birinin karısı kaçmış. Yalnız gazetelerin yazdığı pek çok haber bulabilirsiniz.

Yine gazeteler yazıyor; Haliç'in pis sularından çıkan kokular erkekliğimizi kesiyormuş. Yalnız Haliç'in kokusu mu? Çöpçü uğramayan sokaklarımızın Haliç'ten farkı mı var?

Ayran deseniz, eski ayranlar nerde beyim? Tahin helvası desen, şeker yerine zaharin... Sovan desen, kilosu bir buçuk lira...

Bir yandan pis kokular, bir yandan bozuk yiyecekler, bir yandan bu pahalılık, insaf edin bizde erkeklik mi kalır?.. Doğrusu yine iyi dayanıklıymışız, erkekliği kesen bu kadar ağır şartlar altında hâlâ üreyoruz, türeyoruz. Başka bir millet olsa çoktan tükenir giderdi.

Ara sıra hâlâ içimizde kendine güvenenler çıkmıyor değil... Onlar da kendilerine güveniyorlar ama, paraya güvene miyorlar. Gazetelerde şu hazin haberi okumuşsunuzdur; İzmirli bazı işçiler «o kadar az kazanıyoruz ki, çocuğumuz olacak diye korkumuzdan karılarımızla yatamıyoruz.» diyorlar.

E peki, bizim hâlimiz ne olacak bu gidişle?... Bir erkekliğimiz vardı, o da elden gidiyor. Kadınları elinden tutup askerî müzeye götürmekten, burma burma, palabıyıklı yeniçerileri gösterip:

— İşte erkek!...

Diye tarihimizle övünmekten başka çıkar yol kalmadı.

Kahve yok, anladık... Döviz yok, peki... Lâstik yok, yedek parça yok, pek âlâ... Ama erkekliğimize ne oldu?.. O da mı karaborsada... Onu da mı ithâl ediyoruz?

Kala kala bir palavramız, erkeklik cakamız, kazaklığımız kalıyordu. Hatırlarsınız D. P. li bir eski vekil:

— Demokrat parti memlekete bir erkek idare getirdi!... demişti.

Demek ki o da onlarda... İktidar, siyasî iktidarımızı bile çok görüp elimizden aldı. Gazetelere şöyle ilân mı versek:

«Hakikî bir erkek aranıyor!»

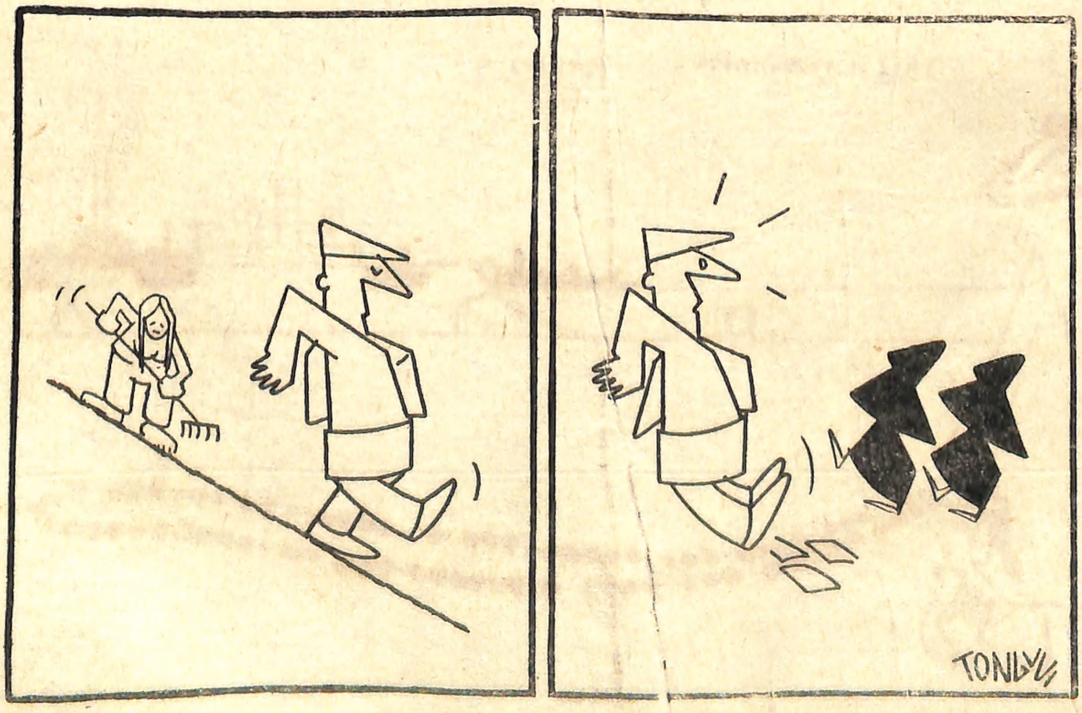

Köyden indim şehire!..

Şaşırdım birdenbire!..

Geliyor!

Her gün arttıkça fiyatlar yaşamak ar geliyor,
Ay otuz... Bir de bakarım ki kiralar geliyor

Bakkalından, kasabından, manavından kaçalım,
Hangisinden be birader, bu şehir dar geliyor.

İktisadî plânım var, o da «sıkmak kemeri»
Sen sıkarken kemer, destur diyerek yâr geliyor.

Az hava almak için açsam eğer pencereyi,
Şansa bak yaz günü sen, pencereden kar geliyor.

Bir ömür böyle havyar bile kessek yine boş...
Bize hep eğri hıyar, onlara havyar geliyor.

Eski sevda, o vefâ nerde, sadakat nerede?
Meteliksizsen eğer yâr bile ağyar geliyor.

Hızır imdada çağırsam yetişir Azrailim,
Sanırım şeytanı ben, yâr-ı vefakâr geliyor.

Az bulup, az daha hürriyeti istersen eğer,
Yüz mü verdik diyerek, arkadan astar geliyor.

Biz tarafsız basınız, her yana birden döneriz,
Söyleyin hangi taraftan bize rüzgâr geliyor.

Ey Falan! bitmeyecek yâvelerin, tut dilini,
Gözlerinden sana bak, patronun işmar geliyor.

FALAN-FİLÂN

★

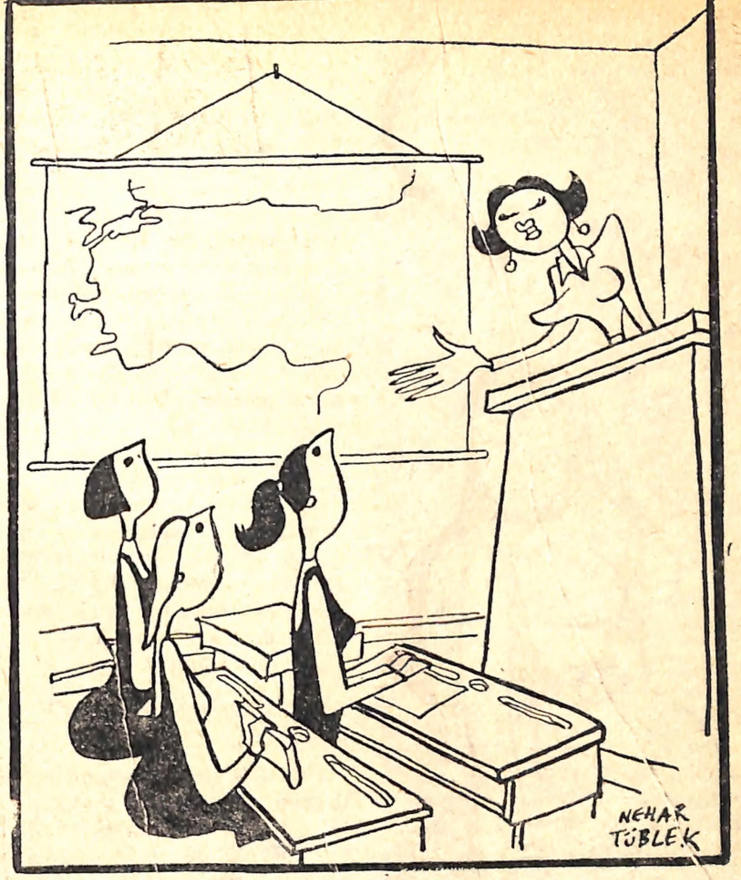

— Bayramda nereye gideceksiniz?..
— Babam bizi kasaba götürüp etleri seyrettirecek!..

UNUTULAN TİPLER

İNEK RİFAT

YAKIN tarihimizin maalesef unutulan simalarından biri olan bu memleket evlâdı kimdir? Ne zaman, nerede yaşamış ve memlekette ne gibi işler başarmıştır?

Her bakımdan tanıtılması gereken bu değerli sabıkalının hayatını araştırırken Emniyet Müdürlüğü arşivlerindeki sicilleri gözden geçirdim.

«İ» harfi ile başlayan dosyalar arasında İnek lâkabiyle anılan dört mühim isimle karşılaştım. Bunların en kıdemlisi olan İnek Rifat'ın gayet şişkin olan dosyasında, biografisi için şunlar yazılmıştı:

«Doğum yeri, doğum tarihi ve babası malûm değildir. Annesi hakkında da hiç bir kayda rastlanmamıştır. İlk sabıkasını 9 yaşında işleyerek ilerde adam olacak harika çocuk olacağını daha o zaman belli etmiştir. Bu hizmetine karşılık olarak parmak izi alınarak «islah-ı hâl» etmesi için cezaevine gönderilmiştir. Cezaevindeki kursu altı ay sürmüş, bu müddet içinde nazariyesini kuvvetlendirmiş, eksik bilgilerini tamamladığına kanaat getirildikten sonra tahliye edilmiştir.»

Dosyasındaki evraka göre, İnek Rıfat'ın bundan sonra geçen üç senelik hayatına dair hiç bir kayda rastlanmamıştır. Bu zaman içinde cezaevinde edindiği bilgilerle ip ucu vermeden san'atını icra ettiği tahmin edilmektedir.

İnek Rıfat kırk yaşına geldiği zaman adını yüz defa sabıka siciline kaydettirmeğe muvaffak olmuş, eşine pek ender rastlanan büyük bir şahsiyetti. Bu zaman içinde, ayrıca polisin elinden 35, cezaevinden 20, karakoldan 12 defa kaçmak suretiyle, dünya sabıkalıları kaçma rekorunu da kırmış bulunuyordu.

İnek Rıfat, büyük kabiliyeti, eşsiz çalışkanlığı sayesinde, polisi ve Türk basınını kendisiyle en fazla meşgul eden sabıkalımızdır. Meslektaşları gibi yalnız bir sahada değil, mesleğinin her branşında çalışmış, muvaffak olmuş bir üstaddır. Simit çalmakla işe başlayan İnek Rıfat, cemiyetimizin kendisine gösterdiği her türlü kolaylık ve kadirbilirlik sayesinde, yol kesmelere, kasa soyguculuğuna, kadın kaçırmalarına, beyaz zehir satıcılığına, gece işine, kadın ticaretine kadar yükselmiştir.

Bir ara siyasî hayata da atılarak, seçim zamanı muhalif parti liderlerinin yuhalanmasında, ıslıklanmasında ve oy sandıklarında illüzyon numaraları yapmakta büyük başarılar elde etmiştir. Bu hizmetleri lâyık olduğu nisbette takdir edilmediği için, tekrar muhalefet safına geçerek, açılış törenlerinde nutuk verildiği sırada iktidar partisinden vatandaşların ceplerinde gizli araştırmalar yapmış, ve kendince fazla bulduğu paraları teklifsizce cebine indirmiştir.

Bir ara İnek Rıfat'ın şöhreti memleket hudutlarını aşmış, millî şöhretimiz, milletler arası sahada da kendini göstererek bütün dünyaca tanınmıştır.

Meşhur Amerikan turisti Mrs. Parkington'un «Türkiye Hâtıraları» isimli eserinde İnek Rıfat'a en mühim yer verilmiştir. Çok güzel bir kadın olan Mrs. Parkington'un eserinde İnek Rıfat hakkında şu malûmata tesadüf edilir:

«İstanbulda İnek Rıfat namıyla mâruf büyük bir şahsiyetle tanıştım. Hakikî ismini kimsenin bilmediği bu zat benimle çok yakından alâkadar oldu. Bir kelime İngilizce bilmediği halde, kendisiyle Amerikalı erkeklerden çok daha iyi anlaşabildim. Fakat İnek Rıfat ile tanıştıktan sonra bir çok aksilikler oldu. Önce çantam kayboldu. Sonra bavulumun içinde ne kadar kıymetli mücevherlerim varsa onlar yürüdü. Sonunda elbiselerimin bir kısmını satarak yol parası yaptım. İnek Rıfat'tan ayrılmak mecburiyetinde kaldım.»

Pek çok Avrupalı ve Amerikalı kadın turistin hâtıra defterinde adına rastlanan İnek Rıfat, memleketimize turist celbi bakımından, Çenberlitaş, Kıztaşı ve Dikilitaş'dan çok daha faydalı olmuştur.

İnek Rıfat'ın kendisinden daha pek çok hizmetler beklediğimiz ve genç sayılacak bir yaşta bizlere darılarak aramızdan ebediyyen ayrılması, hepimizi sonsuz kederlere gark etmiştir.

İnek Rıfat, yeri kolay kolay doldurulamıyacak bir kayıptır. Cemiyetimizin, İnek Rıfat'ın izinde yürüyecek daha pek çok İnek Rıfat'lar yetiştireceğine güvenerek ve inanarak teselli buluyoruz.

NUMARA...

Yazan: Nuri NUMARACI

○

BİR ERKEĞİN HÂTIRA DEFTERİNDEN

Kırk yaşıma geldim, hâlâ evlenemedim. Kadınlardan korkuyorum. Onlar üstüme düştükçe korkum artıyor. Biliyorum, kadınların hepsi de param olduğu için bana yüz veriyorlar. Onlar beni değil, paramı seviyorlar, malımı seviyorlar. Beni on parasız, bir dikili ağaçsız olarak, beni ben olarak sevecek bir kadın bulsam, ona bütün hayatımı vereceğim.

Kadınların paramla mı, otomobilimle mi, apartımanımla mı, yoksa benimle mi evleneceklerini nerden anlayabilirim? Ey beni çırılçıplak ruhumla sevecek kadın! Nerdesin? Sana ebediyen tapacağım...

BİR KIZIN HÂTIRA DEFTERİNDEN :

Dün Ece ile Beyoğlunda giderken kırmızı bir araba gördüm. Bu kırmızı arabalara bitiyorum vallahi... Ayıp değil ya, kırmızı arabaya içim gidiyor. Kırmızı araba Galatasaray postahanesinin önünde durdu. İçinden tıpkı tıpkısına goril gibi bir herif çıktı. Kısacık bir boyu var. Fıçı gibi de geniş. Kolları da öyle uzun ki diz kapağından aşağı sarkıyor. Yanpiri, eğri büğrü bir herif. Ece'ye:

— Kırmızı arabanın hatırı için, şu herif beni şimdi çağırsa vallahi hemen giderim, dedim.

Meğer, Ece, herifi tanıyormuş.

— Ben onun dünya kadar parasını yedim, dedi.

— Kim bu kozalak? dedim.

— Milyoner, dedi, kadınların parası için kendisine yüz verdiklerini biliyor da bir türlü evlenemiyor.

O gece kozalak herif bizim bara düşmesin mi? Benden başka bütün herkes onu tanıyormuş. Bütün kızlar etrafını aldı. Ben hiç oralı olmadım.

ERKEĞİN HÂTIRA DEFTERİ:

Ne kadar mesudum!.. Aradığım kadını nihayet bulabildim. Demek ki bu dünyada paraya pula ehemmiyet vermeyen kadın da bulunabiliyormuş. Yarabbi, ne asil kadın... Hem de bu asil kadın bir barda çalışıyor. Acaba benimle evlenir mi?.. Beni beğenir mi? Beni sevdiklerini söyleyen, evlenme teklif edeyim diye gözümün içine bakan bir sürü kadın, kız var ama, hepsinin de asıl maksadı ben değilim, paracıklarım.

Dün gece bir bara gittim. Bütün artistler, konsomatris kızlar etrafımda pervane gibi dönmeğe başladılar. Yalnız bu bar kızları değil, yüksek sosyete kızları da aynı şeyi yapıyorlar. Hangi tabakadan olursa olsun kendini para ile satan kadınlardan nefret ediyorum.

Bardaki kızlardan yalnız bir tanesi bana hiç aldırış etmedi. O kadar güzel bir kız değil... Hattâ çirkin bile. Gözleri boncuk mavisi, yanakları salçalık domates gibi... Üstelik suratı sivilce dolu. Badi badi bir yürüyüşü var. Bütün bu çirkinliğine rağmen para için numara yapan kızlardan değil. Dansa kaldırmak istedim, kalkmadı. Kokteyl ısmarladım, onu da kabul etmedi. Ne kadar da gözü tok bir kız...

KIZIN HÂTIRA DEFTERİNDEN:

Kozalak herif ertesi akşam yine bara damladı. Benim için geldiğini biliyorum. Hiç aldırdığım yok. Yine dansa kaldırmak istedi, refüze ettim.

— Müsaade ederseniz bir şampanya açtırayım, dedi.

Ben bir kadeh likköre bile fitim ama, numara yaptım:

— İstemez! dedim.

O zaman:

— Eğer zengin bir adam olsaydım, bana karşı böyle davranmazdınız, dedi.

Fırsatı kaçırmadım, hemen lâfı yapıştırdım:

— Sen bana baksana, dedim, ben zenginlerden nefret ederim. Param var, diye her kadını satın alabileceğini mi zannediyorsun...

Kurbağa gözlerine benzeyen gözleri saadetten parladı:

— Yanılıyorsunuz, dedi, ben de sizin zannettiğiniz insanlardan değilim. Param yok ama, kalbim zengin. Bir kokteylimi içerseniz memnun olurum.

— Mademki fakirsiniz, kabul ediyorum, dedim.

O günden sonra her gece bara geliyor. Para sıkıntısı çektiğini, işsiz olduğunu, avunmak için bara geldiğini, elindeki bir kaç kuruşu da can sıkıntısından barda yediğini söylüyor. Herife öyle numara yapıyorum, öyle yutturuyorum ki enayi, zengin olduğunu bildiğimden hiç şüphe etmiyor.

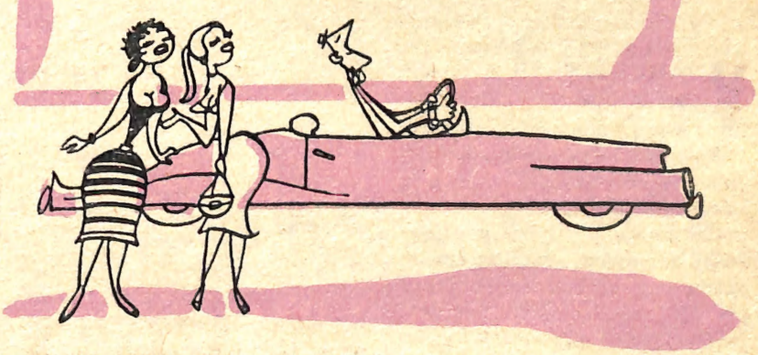

ERKEĞİN HÂTIRA DEFTERİ:

Zengin olduğumu anlayacak diye ödüm patlıyor. Gün geçtikçe birbirimize ısınıyoruz. Benim fakir olduğuma iyice inandı aptal. Her akşam yirmi lira veriyor.

— Sen şimdi işsizsin, sıkılma, ha bende, ha sende, diyor.

Artık evlenme teklifi yapacağım.

KIZIN HÂTIRA DEFTERİ :

Artık her gece bardan çıkınca evime geliyor, beraber kalıyoruz. Kendisine her gün 20 - 30 lira para veriyorum. Enayi kendisine acıdığımı sanıyor. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez. Onu inek gibi sağacağım günler yakındır.

ERKEĞİN HÂTIRA DEFTERİ :

Dün evlenme teklif ettim. Reddetti. Ayaklarına kapandım.

— Sevgilim, tam senin istediğin gibi on parasız bir adamım, dedim. Hani sen paraya pula kıymet vermezdin... Hani zengin erkek istemezdin...

Gözlerinden yaşlar boşanarak:

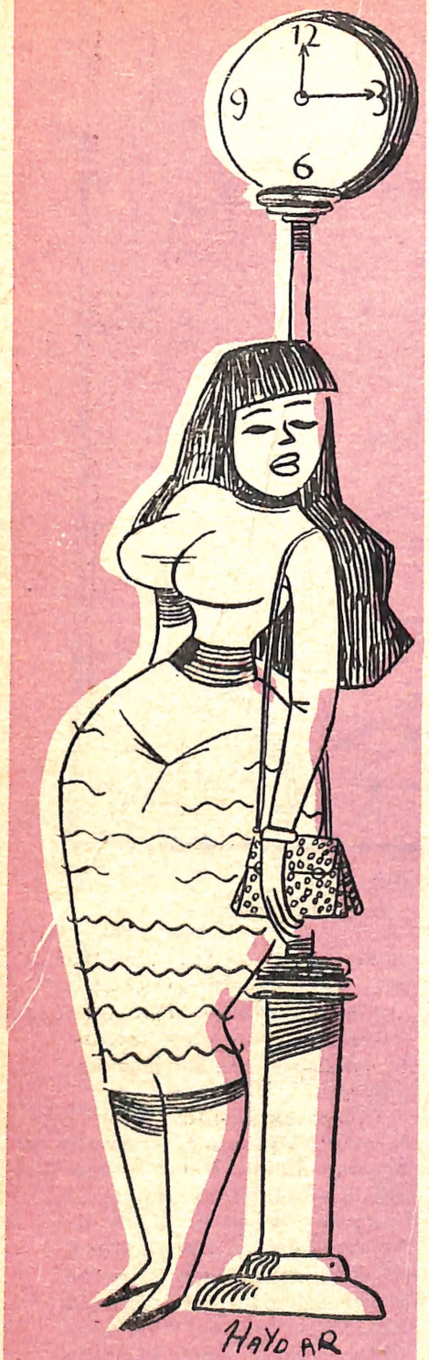

SAATLİ BOMBA!..

İŞİTİYOR

Küçük Hüseyinin bir kardeşi doğmuştu. O zamana kadar canlı bir küçük bebek görmemiş olan oğlan, hareketsiz yatan yavruyu uzun uzun seyretti. Sonra uykusunda kolunu kaldırdığını görünce bağırdı:

— Anne, koş bak, işliyor!

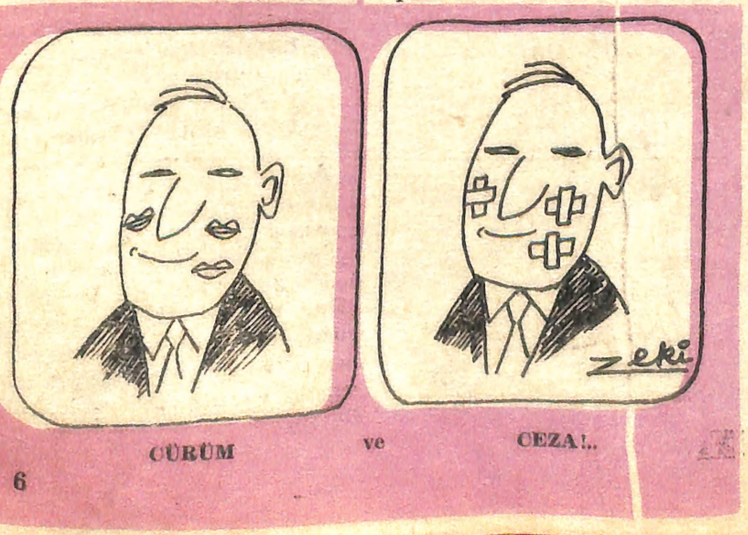

CÜRÜM ve CEZA!..

— Ben sana layık bir kadın değilim, dedi, ben günahkâr bir kadınım, dedi...

Yarabbi!.. Ne vicdan sahibi, ne asil kadın...

KADININ HÂTIRA DEFTERİ :

Nihayet enayiyi kafese koydum. Evlendik. Hâlâ bana fakirim, diye numara yapıyor. Ben de gûya yutuyorum. Yine barda çalışmağa devam ediyorum. Ara sıra da Nermin'in evine gidiyorum. Her gün eline yirmi lira veriyorum. Kendisini çılgın gibi sevdiğimi zannediyor.

ERKEĞİN HÂTIRA DEFTERİ:

Oooh... kekâh!... Kendimi karıya zenginim diye yutturdum. Ben numaradan değil, sahiden ipsizin biriyim Kırmızı arabayı o gün kira ile tutmuştum. Ece'nin eline 50 papeli tutuşturunca iyi numara yaptı, helâl olsun. Karı beni milyoner zannetti. Fakir numarası yapan bir zengin olduğumu iyice anlasın, diye bir gece evinde sarhoşluğa getirip, hâtıra defterimi cebimden mahsus düşürdüm. Kendim de sızdım. Göz ucuyla onu dikizliyordum. Defteri aldı, okudu. Sevincinden bayıldı. Salak karı, beni yolunacak kaz zannediyor. Ulan ben milyoner olsam senin gibi yellozun suratına bakar mıyım? Şimdi karı çalışıyor, ben yan gelip yatıyorum, keyfimce yaşıyorum. Her gün otuz papelin yolunu buluyorum.

Karının hâtıra defterini buldum. Hepsini okudum. Vay namussuz vay!... Beni amma da inek zannetmiş... Ben ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm.

KADININ HÂTIRA DEFTERİ :

Hayatımda bu kadar öküz herif görmedim. Onun milyoner olduğunu yuttum zannediyor. Ben o numaraları yer miyim? Geçen gün mahsustan hâtıra defterimi masanın üstüne bıraktım. Açtı, okudu. Ben de anahtar deliğinden seyrettim. Halbuki ben onları deftere sırf ona okumak için yazmıştım. Onun meteliksiz, zibidinin biri olduğunu biliyordum. Ama benim gibi kadına nasıl olsa bir erkek lâzımdı. Çünkü elin elli herifine, itine, kopuğuna haraç vermektense, belâlarla uğraşmaktansa, bir tek serseriye günde yirmi, otuz lira vermek daha çok işime geliyor. Evli olduğum için artık belâlılar eskisi gibi asılmıyorlar. Yâni bu koca müsveddesi herife verdiğim ücret daha ucuza geliyor.

Sonra evli olmanın bir faydası daha var, ahlâk zabıtasının elinden kolay kurtuluyorum. Beni de o sersem heriften başkası nikâhla almazdı zâten... O da benim ne mal olduğumu biliyor, ben de onun... Mis gibi geçinip gidiyoruz işte...

ERKEĞİN HÂTIRA DEFTERİ:

Ben zaten onun benim zenginliğimi yutmadığını, yutmuş gibi numara yaptığını çakmıştım. Hiç bozuntuya vermedim. Geçim dünyası bu... Tanıdığım bir çok karı kocalar gibi birbirimizi kazıklıyoruz. Ve bu karı kocalar gibi, karşılıklı yaptığımız numaraları yutmuş görünüyoruz. Mes'uduz... Ne olacak sanki şu ölümlü dünyada... Herşey baştan aşağı numara... Ama herkesin numarası, herkesin kazığı ayrı ayrı, kendine göre...

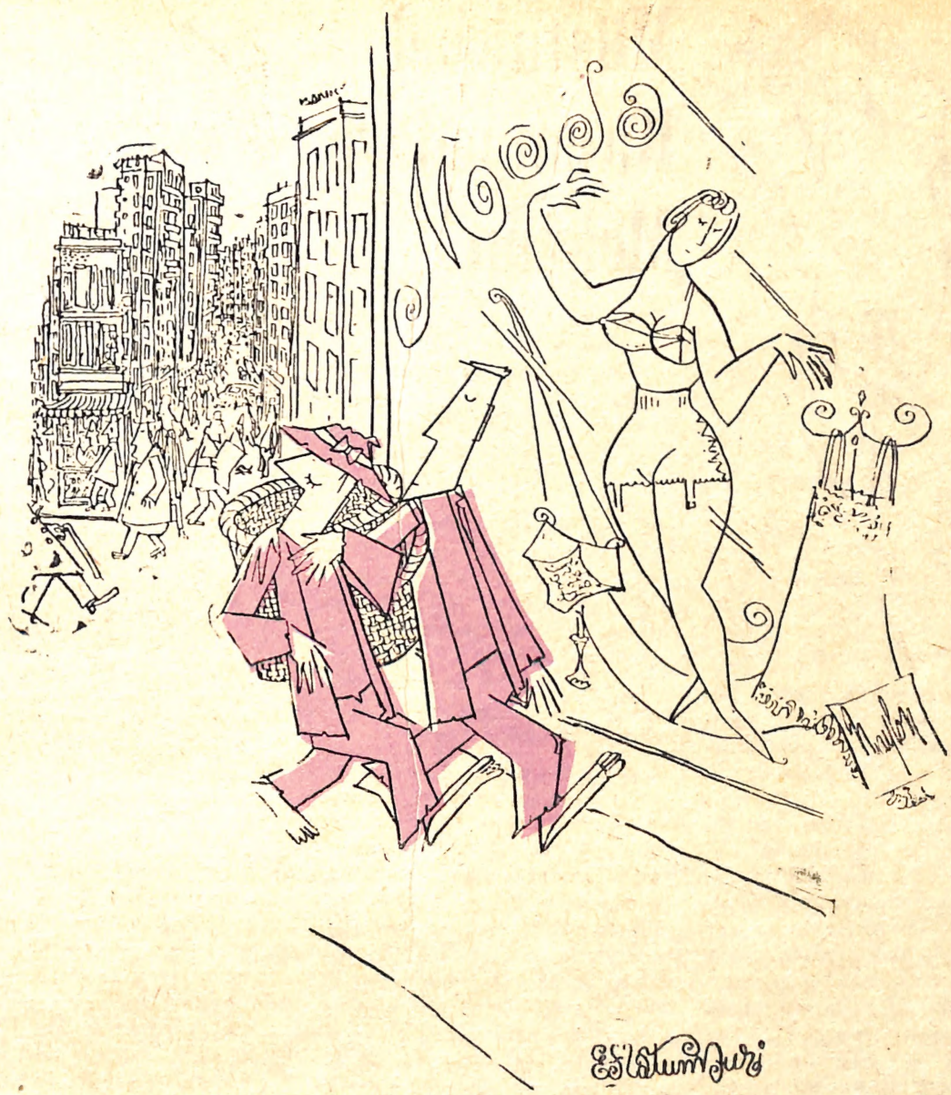

İKİ SERSERİ!..

MAHCUPLAR!..

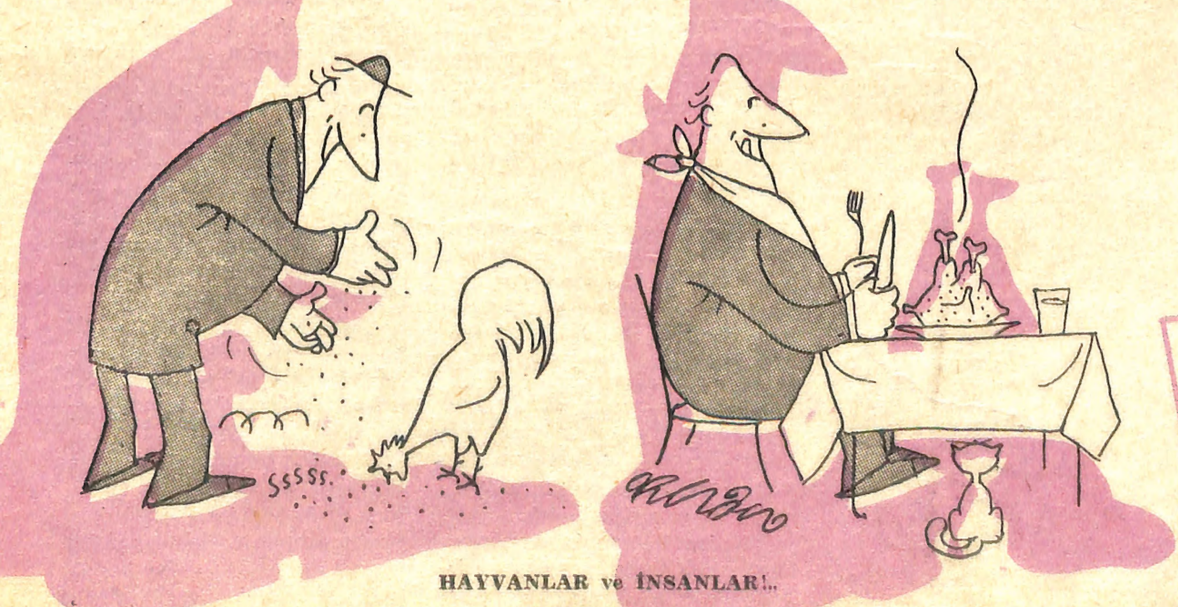

HAYVANLAR ve İNSANLAR!..

YÜKSELTEBİLİRİZ

Hacı ağa Hilton otelinde kalacaktı. En lüks daireyi tutmak istedi:

— Gecesi üç yüz lira.. dediler.

Hacı ağa sordu:

— Daha yükseği yok mu?

Otel müdürü güldü:

— Hayır. Ama arzu ederseniz bu dairenin fiyatını hatırınız için yükseltebiliriz!

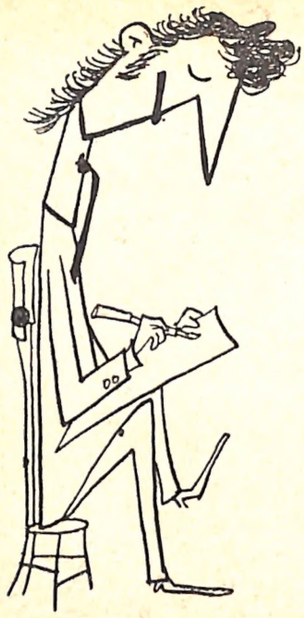

Müstakbel Kayınpedere Mektup

Yazan :

DAMAT BEY

Pek muhterem Beyefendi,

Esasa geçmeden önce, zatıâlinize kendimi takdim etmekliğime müsaade buyurmanızı istirham ederim. Bendeniz, geçen pazar akşamı sizi apartımanınızda rahatsız ederek, muhterem kızınız Bayan Tülin'le izdivaca tâlip olan Muzaffer'im. Ziyaret sebebimi anlatınca zatıâliniz o akşam bendenize, karar vermeniz ve muhterem kızınızın fikrini almanız için bir kaç gün beklememi emir buyurmuştunuz. Aradan on beş gün geçtiği halde sizin taraftan hiç bir haber çıkmayınca, müşterek tanıdığımız olan Sabri Beye gidip vaziyeti anlattım. Sabri Bey, zatıâlinizle bu mesele üzerinde uzun uzun konuşmuş. Sabri Beye söylediğinize göre hakkımda tahkikat yapmışsınız ve iki sebepten dolayı beni damatlığınıza lâyık görmemişsiniz. Birincisi kızınızla henüz tanışmamış bulunmam, ikincisi de, avukat, doktor, mühendis, idareci, hariciyeci filân gibi sağlam bir meslek sahibi olmayışım.

«— Doğru dürüst bir işi olmayan adama güvenemem, nasıl aile geçindirebilir?» demişsiniz.

Bu sözlerinizden de anlaşılıyor ki, benim hakkımda tam malûmata sahip değilsiniz. İşte bu sebeptendir ki, kendimi size daha etraflı anlatmak, kızınıza nasıl yüksek bir refah seviyesi temin edeceğimi izah etmek mecburiyetini duydum.

Muhterem Beyefendi, bendeniz Allaha çok şükür tahsilimi tamamlıyamadım. Yoksa, ben de okuyan arkadaşlarım gibi elli lira aslî maaşla sürünecektim. Lisenin ikinci sınıfında iki sene üst üste çakarak okuldan ayrılmış olmam, kızınıza iyi bir hayat temin edeceğime garanti değil midir? Son derecede becerikli, taştan ekmeğini çıkaran bir insanımdır. On parmağımda on marifet vardır. Hayata, sahte diploma ve sahte askerlik terhis vesikaları mâl ederek atıldım. Yüzlerce kişiye, lise ve üniversite diplomaları vererek, memlekete pek çok insan yetiştirdim. Maarif vekâleti bu kadar masraf ederek on, on beş profesör çalışarak bir fakülteden senede kırk, elli mezun veremezken, bendeniz hiç bir yardım ve hiç kimseden teşvik bile görmeden senede bir kaç yüz kişiyi diploma sahibi yaparak, memleket kültürüne profesörlerimizden, üniversitelerimizden çok daha fazla hizmette bulundum. Memleketin her köşesinde benim sayemde meslek sahibi olan pek çok insanlar vardır. Bendeniz bu kadar insanı ekmek ve iş sahibi ederken, nasıl olur da zatıâliniz benim için «ev geçindiremez!» kanaatine varırsınız?

Nihayet imâl ettiğim diplomalardan kendim de faydalanmak istedim. Gayet tabiî olarak bu da benim hakkımdı. Ve böylece müfettiş oldum. Müfettişlikte ne kadar muvaffak olduğum da sicilimden bellidir. Kısa zamanda iki derece birden terfi ettiğim gibi, bir kaç defa da taltif edildim. Fakat sınıf arkadaşlarımdan okuyup tahsilini tamamlayan maiyetimdeki memurlardan biri beni tanıyınca, onu naklettirdikten sonra müfettişlikten istifa ederek, başka bir diploma ile hâkimlik mesleğine atıldım.

Görüyorsunuz ki, eğer ben de aile geçindiremiyecek erkeksem dünya yüzünde aile geçindirecek erkek yok demektir.

Bir müddet te insanların ıstıraplarını dindirmek için doktorluk yapmaya başladım. Hem de diplomam Paris Tıp Fakültesindendi. Önceleri verem ve kansere karşı ilâçlar keşfederek, hastaların psikolojilerini takviye ederek ümit içinde ölmelerini temin ettim. Hakikî doktorların bu kadarını da yapamadıklarını elbet bilirsiniz. Daha sonra, kadın hastalıkları ve doğum mütahassısı olarak çalıştım ve gayr-i meşru çocukların çaresine bakarak, aile saadetlerinin yıkılmamasına gayret ettim. Kız oğlan kızların bellerini kalınlaştıran yabancı mevaddı çıkararak, ahlâkın bozulmamasına gayret ettim.

Muhterem Beyefendi, siz daha hâlâ nasıl olur da benim hakkımda, aile geçindiremez, diye düşünürsünüz? Doktorluktan bıktığım için, üç sene kadar mühendislik yaparak maiyetimde yüzlerce hakikî mühendis çalıştırdım, onlara yollar, binalar, köprüler yaptırdım.

Görüyorsunuz ki ben değil sizin kızınızı, taaddüdü zevcata kanunlarımız müsait olsa, dört kadını birden müreffehen geçindirecek bir erkeğim.

Bütün hâl tercümemi yazsam, başınızı ağrıtırım ve öbür üç kızınızı da bendenize vermek için çâreler ararsınız. Sahte tapular tanzimi ile arsalar, evler kapatmak bende, sahte makbuzlarla

Harika çocuk!..

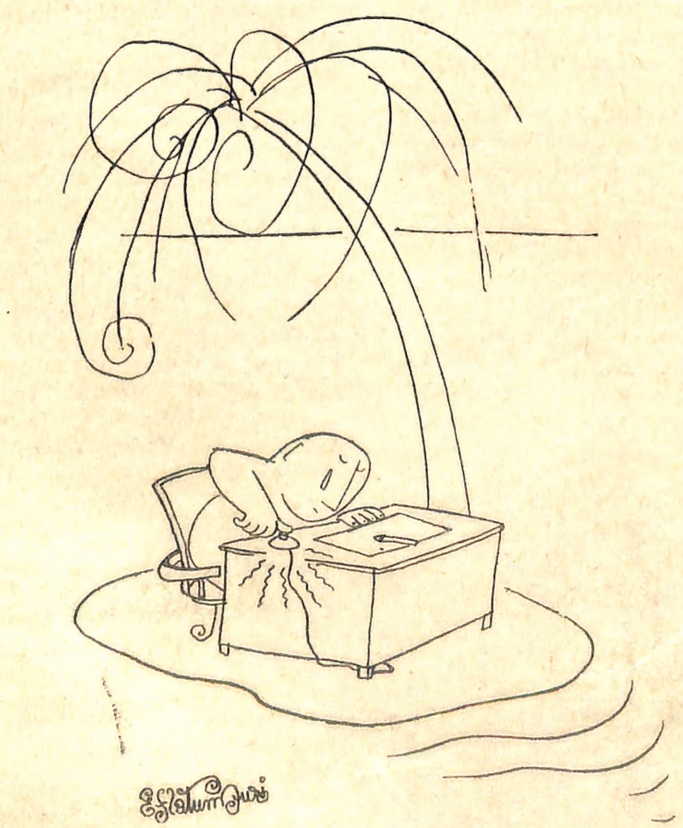

YAZISIZ!..

Memnun ederiz!

İtalyan yıldızı Silvana Pampanini, Esquire dergisine şunları söylemiş:

«Amerikan erkekleri çok can sıkıcı mahlûklar. Ya çok genç oluyorlar, ya da çok yaşlı. Benim gibi ateşli bir kadını ancak ateşli bir ihtiras tatmin eder. Bu bakımdan bir tek İtalyan erkeği bir bölük Amerikan erkeğine bedeldir.»

Sevimli yıldız bukadar tecrübeyi kazanmak için kimbilir ne kadar yorulmuştur. Kendisini memnun etmek için, bir kere de Türk erkeklerini denemesini tavsiye ederiz. Şimdiye kadar en müşkülpesent meslekdaşları bile memnun kalmışlardır. Eğer bir Türk erkeği, değil bir bölük, onların bir tümenine bedel değilse, ne isterse söylesin...

PİS KOKU!..

Bir erkek, sekiz senelik karısını çocuğu olmuyor diye boşamağa kalkmış. Kadın muayenesini istemiş, üç mutahassıs doktor bir de muayene etmişler ki, bu evli kadın, kızoğlan kız değil mi?..

Gazetedeki havadisi okuyunca, acaba bu karı-koca Haliç sahillerinde mi oturuyorlar, diye merak ettim. Malûm ya, yine mütehassıs doktorlara bakılırsa, Haliç'in pis sularından çıkan kokular, cinsî kudretsizliğe sebep oluyormuş. Ama bu karı-koca, Haliçte değil, Bebekte oturuyormuş. Demek ki, pis kokular Haliçten Boğaza doğru yayılmağo başladı. Aman her şeyi bırakıp ilk iş şu kokulara bir çare bulsunlar. Yoksa bu gidişle neslimiz tükenecek, sülâlemiz kuruyacak...

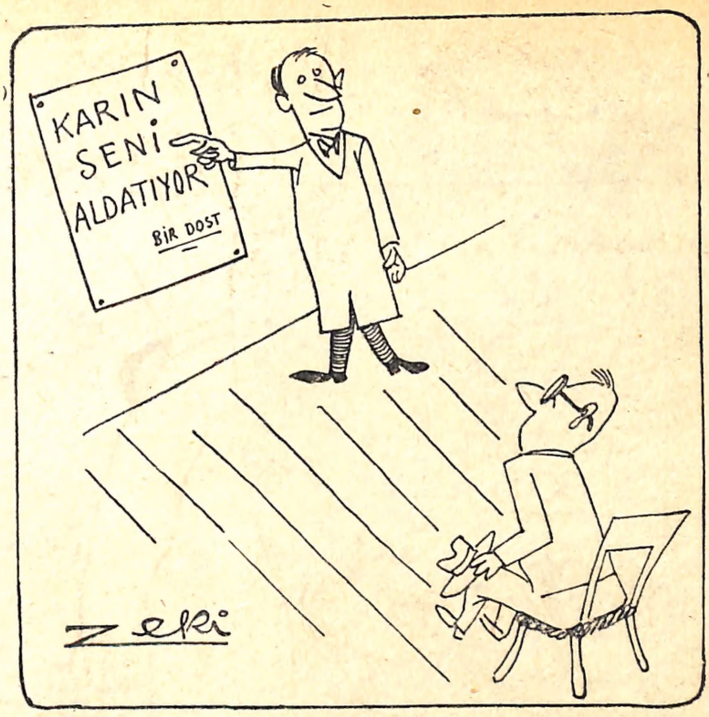

YAZILI!..

---

para çekmek bende, döviz kaçak çılığı, kaçak mal getirmek bende. Böyle bir zamanda bir damattan daha ne beklersiniz? Koca olmak, karıma bakmak, aile geçindirmek için her türlü kabiliyete fazlasiyle mâlikim.

Eğer bütün bunlar da kâfi gelmezse, size son müjdemi vereyim; polisin altı aydır arayıp ta bir türlü bulamadığı dilenciler kralı bendenizim. 200 kişilik dilenciler şebekesi emrim altındadır. Yâni bir krallık unvanım, asâletim de var. Bir damattan bundan fazlası beklenmez sanırım. Artık kızınızı bana vermekte hâlâ tereddüt ediyorsanız, aklınızdan şüphe etmekte kendimi haklı bulurum.

Hamdolsun, memur değilim, muharrir değilim, esnaf değilim, işçi değilim. Namusu ile çalışıp kazanmak isteyecek kadar da sâf değilim, yâni her bakımdan zamanımızın ideal bir erkeği, ideal bir damadıyım. Kabiliyetimi şuradan da anlayınız ki, ancak bir kısmını size saydığım işlerimden henüz hiç birinden yakalanmış ta olmadığım için, cemiyet içinde şerefle yaşamağa devam ediyorum.

Kim olsa benim gibi adama kızını vermek için göbek atar. Hâl böyleyken benim sizin kızınızla evlenmeğe neden tenezzül ettiğimi merak ederseniz onu da söyliyeyim. Bunun iki sebebi var. Birincisi, artık bu yaptığım işlerde iyice yetiştiğime, piştiğime kanaat getirdiğim için, aileniz arasına girerek, ben de zatıâliniz gibi büyük bir politikacı olmak istiyorum. Kısa tercüme-i hâlimden de bu işte muvaffak olabileceğimi anlamışsınızdır sanırım. Şimdiye kadar saydığım ve daha saymadığım bütün bu işler beni tatmin etmez oldu. Artık biraz da daha karışık işlere, size damat olarak politika hayatına girmek istiyorum.

İkinci sebep te, milyonluk bir inşaat teahhüdüne girmek üzereyim. Diplomalarım, zekâm, kabiliyetim, param, bütün bunların hiç biri sökmedi. İhâlenin üzerimde kalması için, zatıâlini zin kartına sahip olmaktan başka çâre bulamadım. İşte muhterem kızınıza tâlib oluşumun sebebi budur. Yaptığım tahkikat sonunda öğrendim ki, ben nasıl ideal bir koca isem, kızınız da ideâl bir zevcede bulunması lâzım olan vasıflara, sâyenizde fazlasiyle mâlik bulunuyor. Kızınızı şimdiye kadar bir kere bile görüp konuşmadığım doğrudur. Fakat bu bence mühim değildir Beyefendi. Ben kızınızla -affedersiniz- metres yaşamak istemiyorum. Kendisile temiz ve mes'ut aile yuvası kurmak için birbirimizin suratını görmeğe lüzum yoktur kanaatindeyim.

Esasen kızınızın otuz altı yaşında olduğunu hesaba katarsanız ve başkalarından onun yüzünün coğrafyası ve vücudünün topoğrafyası hakkında aldığım malûmata göre evlenmekten başka bir işe yaramıyacağını da öğrenmiş bulunuyorum.

Sizin kartınız bana, Allahın sayesinde kızınıza şu taahhüt işi bitene kadar tahammül etmek kudretini verecektir.

Artık beni damatlığa kabul etmek için bir an bile tereddüt etmiyeceğinizi kuvvetle ümit ediyorum efendim. En derin hürmetlerimin lûtfen kabulünü rica eder, acele kartınızı beklerim.

Müstakbel damadınız
ve hürmetkârınız
Muzaffer İŞBİLİR

YAZISIZ!..

KUÇUK İLÂNLAR

SATILIK MÜLK

★ *Kaçırılmıyacak fırsat. Piyasanın en işlek yerinde, her işe elverişli, servis istasyonu olabilir, ahlâk zabıtası tarafından kapatılan apartıman. Tellâl kabul edilmez. İçindekilere müracaat.*

★ *Aylık geliri bin beş yüz lira, Emniyet Sandığına ipotekli, ahşap, içi dışı yağlı boya kocam, takma dişleri ve bütün yedek parçaları ile komple, icra yollu açık artırmaya çıkarılmıştır. Müracaat: Bana.*

SATILIK EŞYA

★ *Çok az kullanılmış, 953 modeli, 22 beygir kuvvetindeki kocam, artık tahammülüm kalmadığından satılıktır. Mür.: Bilen bilir - Maçka.*

★ *Temiz vaziyette, çift hoparlörlü, bir şişe su ile çenesi bir hafta işler kaynanam, 12 taksitle, peşinatsız verilecektir.*

Akbaba

SAYIN OKUYUCULARININ ŞEKER BAYRAMLARINI KUTLAR

HIYAR!..

Tam Bir Saat Lâzım!

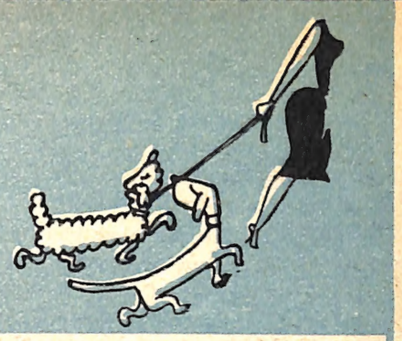

GAZETELERDE saz salonları ilânlarındaki fotoğrafının altında «Memleketimizin medarı iftiharı» diye yazılan bir ses sanatkârı hanımın köpeğini hepiniz bilirsiniz. Çünkü köpek de, sanatkâr hanımı kadar meşhur olmuştur.

Akşam üzerleri, Ayazpaşadan Taksime doğru, bir adamın badi badi giden, kıçı yere yakın, tüyleri büyük bir berber salonunda taranmış biçimsiz bir köpeği tasmasından tutmuş gezdirdiğini belki de görmüşsünüzdür. Hava durumuna göre, köpeğe kalın, ince, yün veya başka bir kumaştan ısmarlama yelek giydirilmiştir. İşte medarı iftiharımız ses sanatkârımızın köpeği bu süslü köpektir. İyi havalarda bu köpeği gezdirmekten başka işi olmayan bir adam, bu cici köpeğin emrindedir. Ama arasıra ses sanatkârı hanımın da sırf zevk olsun diye köpeğini gezdirdiği olur.

Ilık, tatlı bir sonbahar akşamı hanımı ile köpeği gezmeğe çıkmışlardı. Sanatkâr hanım, Beyoğlundaki büyük mağazalardan birinin vitrinini seyrederken, hayranlarından bir erkek ahbabı onu görmüştü. Ayak üstü konuşmağa daldılar. O sırada, sanatkâr hanımın elinde tuttuğu tasma bir kaç kere, balık vurmuş olta gibi sallandı. Önce aldırmadı. Elindeki tasma titremeğe, daha fazla sallanmağa başlayınca, yüksek ses sanatkârı başını çevirip bakmağa mecbur oldu. Hay Allah müstahakını versin! Olur rezalet değildi. Medarı iftiharımızın köpeği dişiydi. Bir sokak köpeği nereden gelmiş ise gelmiş onu ayartmıya çalışıyordu.

Medarı iftiharımızın gül pembemsi yüzü haşlanmış istakoz gibi kızardı. İş işten geçmişti. Sevimli köpeği bu âdi sokak çapkınının elinden kurtarmak imkânsızdı. Üstelik, yoldan gelip geçenler de durmuşlar, bu iki âşıkın şakalaşmalarını seyrediyorlardı.

Ne yapacağını şaşıran hanım sanatkâr, o sırada tam yanından geçen yalınayak, saçları gözünün üstüne düşmüş bir çocuğun koluna yapıştı:

— Yavrum, dedi, şu köpeğin tasmasından beş dakika tut da sana bir lira vereyim.

Maksadı bu sahnenin sonuna kadar sokak arasında beklemek, sonra da gelip cici köpeğini almaktı. Fakat teklifi alan sokak çocuğu, başını havaya kaldırdı:

— Olmaz, dedi.

— Neden yavrum?

Çocuk, erkek köpeği gösterdi:

— Ben onu bilirim, dedi, o bizim mahallenin köpeğidir. Beş on dakikalık iş değil, tam bir saat tasmasından tutmak lâzım.

B. E. N.

İNTİHAR!

Ailesiyle yaptığı bir münakaşadan sonra 19 yaşında Gülderen adında bir genç kız intihar etmek niyetile iki şişe iyi su içmişse de, kaldırıldığı İlkyardım hastanesinde midesi yıkanarak, muhakkak bir ölümden kurtarılmıştır.

□

NASIL İSTERSENİZ

Muzaffer Kurbanoğlu, balayı seyahatinde Arap şehirlerinden birine gitmişti. Bir taksiye bindi ve şoföre:

— Radyoyu aç da biraz dinleyelim.. diyecek oldu. Şoför, külüs tür arabanın ön kısmında bir ziynet gibi parlayan inci dişleriyle sırıttı:

— Radyom yok, ama isterseniz ben bir şarkıya başlıyayım, radyo programından daha da uzun söylerim!

□

AİLE İŞLERİ

Rızanın amcası fena halde hastaydı. Allah gecinden versin, ölürse Rızaya beş yüz bin lira kadar miras kalıyordu. Bunun için Rıza, amcasının sıhhatiyle çok yakından ilgiliydi. Doktora sordu:

— Nasıl, bir şey, bir ümit var mı?

Doktor da sordu:

— Sizin için mi, yoksa hasta için mi?

SOPHİA LOREN'İN GÖĞÜS ÖLÇÜSÜ LOLLOBRİGİDA'YI GEÇTİ..
(Gazeteler)

— Hıh!.. O gelsin de benim karşıma çıksın bakayım!..

□

USULDENDİR

Delikanlı, sevgilisi tarafından fena halde sepetlenmişti. Bu defa ayrılık katiydi. Lâkin son dakikada kızın insanlığı tuttu:

— Rica ederim, dedi, benim yüzümden bir delilik yapmağa, kendini denize falan atmağa kalkma, çünkü bilirim, yüzemezsin de...

Aşık, teminat verdi:

— Merak etme sen. Bu gibi hallerde âdetim kalbime bir kurşun sıkmaktır!

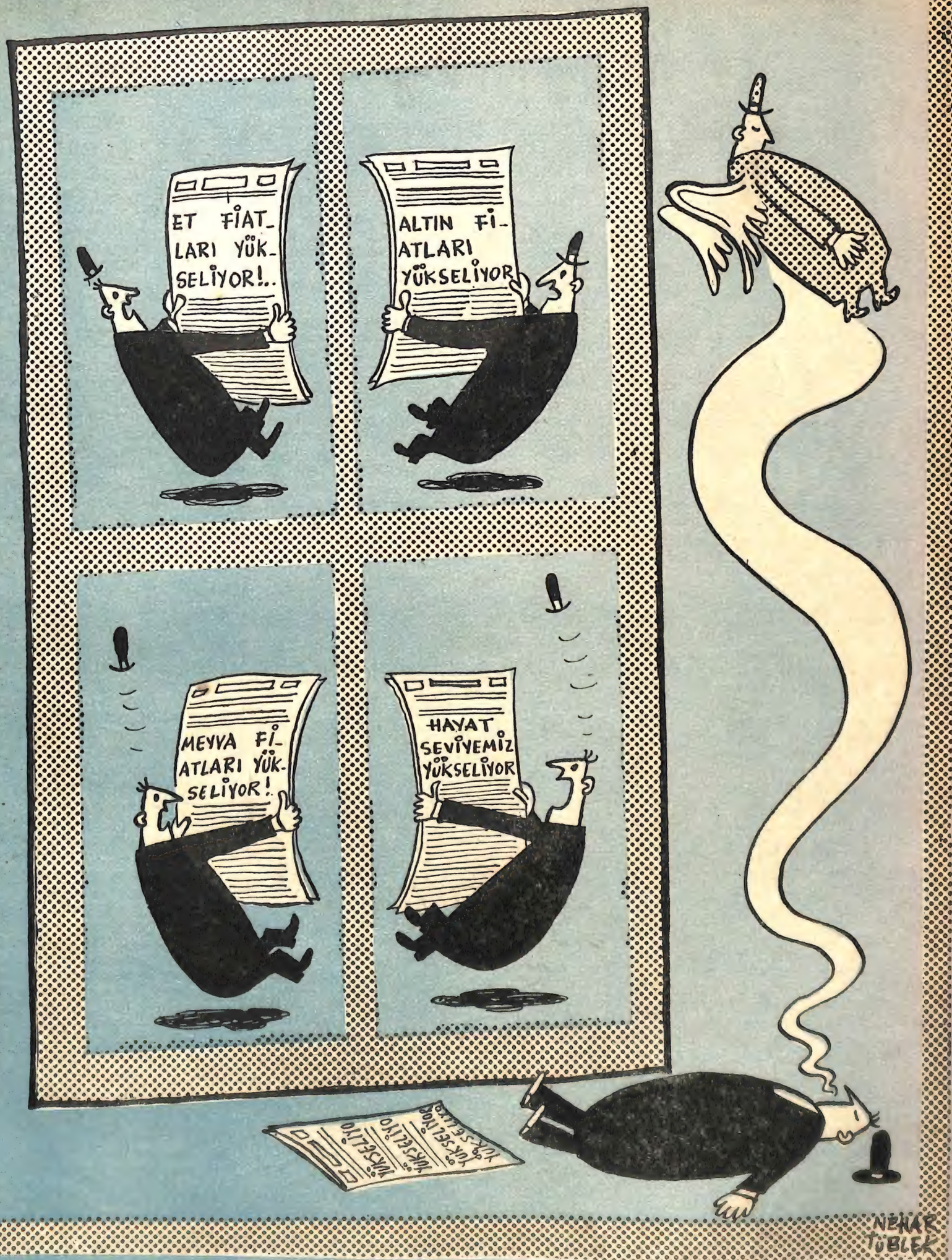

Yüksel ki yerin bu yer değildir!

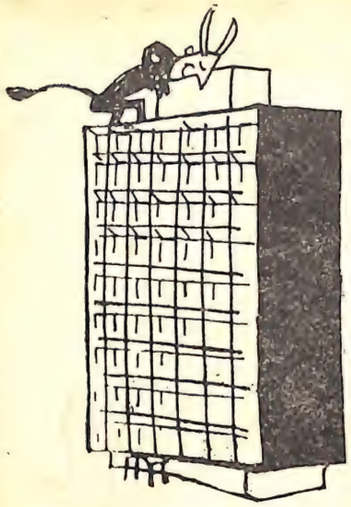

Kör Şeytanın Duydukları

Sayın okuyucularımız;

SİZLERE Hilton muhabirimizi takdim ederiz: Kör Şeytan! Neden kör? Çünkü en umulmadık şeyleri görür. Dört yüz sene önce Luis Velez de Guevara adında bir İspanyol «El dibalo cojuelo, novela de la otra vida...» (Daha uzun ama, bir usturada kısalttık) isimli romanında topal bir şeytanı, Asmodée'yi şeytanca bir işte kullanmış: bütün Madrid'in damları bu şeytanın bir işaretiyle kalkıyor ve içindekiler görünüyormuş. Medarı iftiharımız Hilton'da olup bitenlerse göz önündeyken kimse göremiyor. Kör Şeytan, size işte onları anlatacak.

Belki biliyorsunuz: sosyete hanımları arasında Hilton hastalığı var. Zararı daha ziyade iktisadî olan bu hastalığa tutulanlar oradan dışarı çıkmıyorlar: çaylar orada, balolar orada, misafir kabulleri orada, Amerikan naylon satışları orada, gelenler, gidenler hep orada... Günlük gazeteler gibi, muhabirimiz de orada.

Karadeniz'de, yani otelin bu bölgesinde, gemileri batmış gibi dalgın ve durgun iki güzel kadın, kokteyl içiyorlar. Haydi birinin adına İnci diyelim, ötekine de Boncuk.

İnci:

— Ah şekerim, dedi, biliyor musun? Kocamla bu yaz Romaya gideceğiz...

Sosyetemizin en gözde güzellerinden olan Boncuk, pahalı akşam elbisesinin eteklerini düzeltirken sevincini belli etti:

— Ne iyi... Audrey Hepburn gibi bir Roma tatili dilerim sana. Hem Piza kulesini, hem ehramları görürsün orada..

Seramikçi Füreya, Marmara'da çay içiyor. Ayaklarının dibinde dımdızlak bir köpek. Yanındaki şık ve genç kadının her tarafı kıvır kıvır tüylerle kaplı köpeğine hayretle bakmakta. Nihayet dayanamayıp soruyor:

— Kuzum hamfendiciğim, bunun başını nasıl buluyorsunuz?

Lâle'den başkası olmayan hamfendi gülüyor:

— Kuyruk zannettiğim tarafına dokunuyorum. Isırırsa anlıyorum ki ağzı orada...

Boğaza karşı çay alan bir erkek gurupu var. İçlerinde tanınmış san'atkârlar da mevcut: Kırpışık Zeki, Gönül Yazar, Muammer Karaca... Muammer:

— Aklıma münasebetsiz bir şey geldi, diye güldü. Acaba İstasyon şefiyle tren ve kadın arasında bir benzerlik var mıdır?

İşte Gönül Yazar'ın yürek yakan cevabı:

— Elbette vardır. Şef düdük çalar, tren kalkar, kadın da yoldan çıkar!

Bunu söyliyenin yakında bir tren yolculuğu yapmadığı temin edilmektedir.

Camlı terasta oturanlar arasında kısa boylu, tombalak bir zat dikkati çekiyor. Tıpkı, ama tıpkı o... Genç mankenlerimizden Mizad hemen yanına sokuldu işte:

— Vali beyefendi... sizden bir ricam var...

Küçük, tombul zat hayretle başını kaldırıyor:

— Bana mı söylüyorsunuz?

— Evet... Siz F. K. G. değil misiniz?

— Değilim. Baksanıza ben oturuyorum. Halbuki o, ayakta durduğu zaman ancak bu yüksekliktedir...

Gelin, biraz da Şark salonuna geçelim. Buraya kimler gelmemişlerdir ki... Danny Kaye'den tutun, Dizzie Gillespie'ye kadar... Şimdi de Şehir Tiyatrosu artistlerinden bir grup oturmuş lar, konuşuyorlar. İçlerinden Suavi Tedü pek kederli. Biri soruyor:

Suavi alnındaki terleri siliyor:

— Sorma birader... Bir an kendimi tiyatroda, çalışıyor zannettim. Yüreğime darlık çöktüydü...

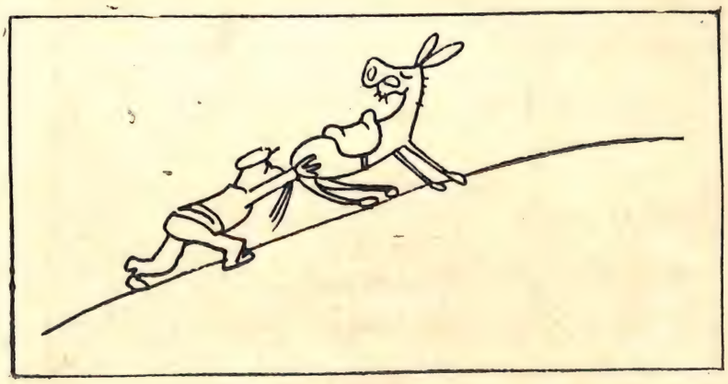

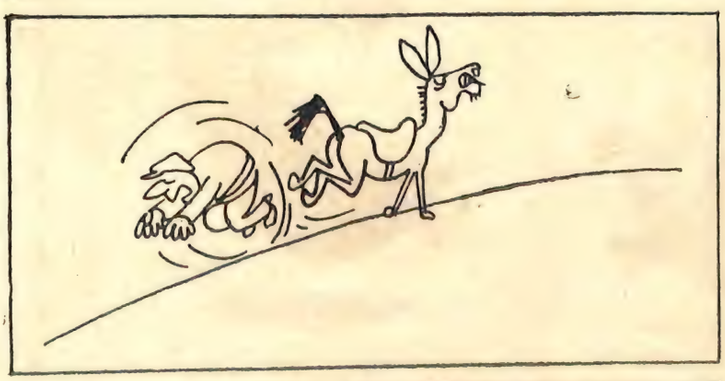

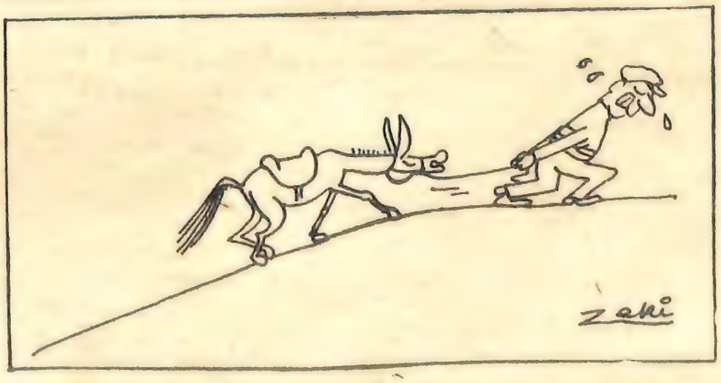

YAZISIZ!..

Basın Geçidi

Cumhuriyet

ÇARE

Derdlerimiz çoktur, bizden ileri memleketlerden çare ararız. Mümessillerden biri gelir: «Kemerleri sıkın!» der. Öbürü gelir: «Kendi başınızın çaresine kendiniz bakın!» der. Daha öbürü gelir: «Az doğurun!» der.

Meşhur hikâyedeki gibi:

Gelini ata bindirmişler, kale kapısından sığamamış.

Tavsiyeler:

— Kale kapısının üst yanını yıkın!

— Hayır, eşiği kazıyın?

— Atın ayaklarını kesseniz daha münasip!

— En iyisi gelinin kafasını uçurmaktır.

Bize yapılan tavsiyeler de buna benzemeğe başladı.

A erenler, bu ne haldir?

Vâ-Nû — Cumhuriyet

Daha ileride, İstanbul radyosundan birkaç baş, dinleniyor. Dürnev Tunaseli, vaktiyle yaptıkları bir memleket röportajının hikâyesini anlatıyor:

— Köylüye sordum: burada ne yetişir? diye. Kestane, dedi. E, nasıl toplarsınız? dedim. Rüzgârla kendi düşer, dedi. Ya rüzgâr hiç esmezse? diye sordum. Ne dese beğenirsiniz? Öyle bereketsiz yıllar da olur arasıra demez mi?

Sözü Tarık Gürcan aldı:

— Doğumevi'nin başhekimi ayni günde üç ayrı semtten gelen üç kadının doğumuna nezaret etmiş... Lâkin bakmış ki hepsi, çocuklarının babası diye ayni erkeğin ismini veriyorlar... Tuhafına gitmiş. Adamı buldurmuş. «Nasıl olur bu böyle?» diye sormuş. Adam oralı bile değil...» Anlaşılmayacak bir şey vok ki bunda doktor» diye betelenmiş; «mükemmel bir bisikletim var...»

Dürnev:

— Bakın bakın çocuklar, dedi, Amerikalı turistler geliyor...

Faruk Yener, tam bir Meksikalı azametiyle başını öteye çevirdi:

— Bırak Allahını seversen yahu, diye itiraz etti, egoist herifler. Kadınların güzellerini hep memleketlerinde bırakırlar, kaknemlerini alıp seyahate çıkarlar...

Hilton'da daha neler duydum ama, yağma yok. Hepsini birden anlatmam...

Kör ŞEYTAN

BELÂLI MÜŞTERİ

— Yarım Ameriken keseceksin, şampuvan, fdiksiyon yapıp ortadan ikiye ayıracaksın! Anlaşıldı mı?..

— ?!!..

GENÇ TÜRKLERDE MEDENİYET ALÂMETLERİ

Her gün traş oluyorlar..

Adım adım modayı takip ediyoralr..

«Viski» ye alışıyorlar..

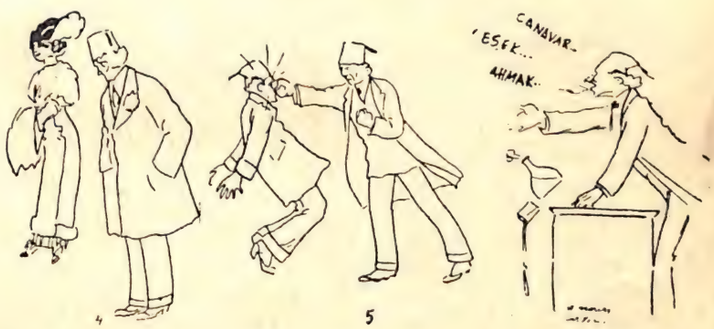

Yabancılara sevgi duyuyorlar

Millet Meclisinde her gün spor yapıyorlar...

Mecliste her gün bağırıyorlar

13 Nisan 1911, Kalem sayı 121 den.

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Beni Bilirler!

MOLLA Ali, o akşam zengin bir konağa iftara davetli olduğu için daha ikindi üstü ziyafetteki yemeklerin hayali ile ağzı sulanmak taydı. İftar topuna yarım saat kala yola düzüldü. Yolda medrese arkadaşlarından biri ile karşılaştı.

— Selâmüaleyküm Molla Ali!..

— Aleykümselâm.

— Nereye böyle?..

Molla Ali yalan söyleyemez di. Onun için doğrusunu söyledi:

— Abidin paşanın konağına bu akşam iftara davetliyim.

Sabahtanberi işkembesini şişirecek bir kapı arayan arkadaşı yalvarmağa başladı:

— Aman Molla Ali, beni de götür.

— Nasıl olur?.. Sorarlarsa ne derim?

— «Tüfeyli» dersin, olur biter..

Arkadaşının haline acıyan Molla Ali, razı oldu. Ama biraz sonra başka bir arkadaşını gördü:

— Nereye Molla Ali?

— İftara davetliyim.

— Aman Molla Ali, beni de götür.

— Olur mu öyle şey?.. Sorarlarsa ne derim?..

— «Füzuli» dersin, geçer gideriz.

Yumuşak başlı Molla Ali, füzuli arkadaşını da yanına aldı. Bir kaç adım gitmişlerdi ki, bir üçüncü arkadaşı karşısına çıktı.

— Esselâmüaleyküm Molla Ali.

— Ve aleykümselâm.

— Nereye gidiş?

— Abidin paşanın köşküne iftara davetliyiz.

— Aman Molla Ali, beni de götür, ne olur?

— Götüremem. Bunu tüfeyli diye, bunu da füzuli diye götüreceğim. Seni ne diye götüreyim?

— Onlar beni tanırlar Molla Ali.

— Mademki tanırlar, buyur.

Dört arkadaş Abidin paşanın konağına geldiler. Konağın büyük kapısı açılıp da kâh ya karşısında dört Molla birden görünce, iftar sofrası bu kadar kalabalığa göre hazırlanmadığı için kızmış.

— Bu adam kim Molla Ali?

Diye sormuş. Molla Ali boynunu büküp:

— Tüfeyli efendim.

Demiş.

— Mademki tüfeyli buyursun. Peki bu adam kim?

— O da Füzuli efendimiz.

— Pekâlâ...

Üçüncüsüne büsbütün hiddetlenen kâhya:

— Hepsine peki... Ya bu namussuz kim?..

Diye bağırınca, Molla Alinin cevap vermesine fırsat bırakmadan davetsiz misafir hemen Molla Aliye dönmüş:

— Ben sana söylemedim mi, demiş, beni tanırlar diye....

ŞAKALAR

BERBAT ŞEY

İkizdiler. Gazeteci sordu:

— Birbirinize pek benziyorsunuz. Bundan memnun musunuz bâri?

İkizlerden biri açıkça itiraf etti:

— Ben memnun değilim. Çünkü kardeşim ne zaman yaramazlık yapsa, babam yanılmamış olmak için ikimizi birden dövüyor!

☆

NİSBET MESELESİ

Laponya'da iki genç kız, kürkler arasında, buzların üstüne oturmuşlar, konuşuyorlardı. Biri:

— Doktor zafiyet buldu bende, diyordu. Öteki sordu:

— Ne tavsiye etti?

— Kışı mutedil iklimde geçirme mi...

— Nereye gideceksin?

— İstokholm'e...

☆

MANTIK

Karısı, çarşıdan eli dolu döndü:

— Sorma, dedi, ayda beş yüz lira taksitle bir frigider aldım...

Maamafih kocası yine sordu:

— Kaç ay sürecek bu taksitler?

— Aman şekerim, dedi kadın, bana o kadar kolaylık gösteren adama bir de bunu soracak değildim ya...

☆

SAYIKLAMA DERDİ!

Doktor, çapkın arkadaşının âni ziyaretine hayret ederek sordu:

— Yahu seni hangi rüzgâr attı?

— Derdime derman aramıya geldim. Geceleri durmadan sayıklıyorum. Karım bundan çok şikâyetçi, ne yapayım?

— Lâflarına dikkat edeceksin, yoksa hapı yuttuğun gündür.

öldü. Üçüncüsünü posta edip mirasına konacakken siz burnu nuzu soktunuz. Şimdi cezanızı çekeceksiniz...

İpsiz birdenbire telefona sarıldı. Bir numara çevirdi. Ondan sonra:

— Evet, dedi, burada. Demek kabul ediyorsunuz? Ne? İki bin liracık mı? İmkânı yok, beş bin den aşağı olmaz...

Sonra telefonu eliyle kapatıp, kendisini meraklı meraklı süzen arkadaşlarına döndü:

— Bâyanın kocasiyle konuşu yorum, dedi. Herif elli bin dedeğil, sadece iki bin kâğıt veriyor. O da karısını geri yollamamak şartiyle... — *Hikâyeci* —

BİLMEM NE ADASI

Yazan: ALİ KÂHYA

Çizen: NEHAR TÜBLEK

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

O yanlış anlar

Yaşlı bir bektaşi bir iş için köye gidiyormuş. Yolu dik ve yüksekçe bir tepeyi aşmayı gerektiriyormuş. Zar zor yokuşun yarısına gelmiş. Fakat çok yorulmuş. Oraya oturup dinlenirken bir yandan da Allaha yalvarıp yakarmaya başlamış: «Hâlimi görüyorsun. Adım atacak takatim kalmadığını biliyorsun. Ne olur bir sebep ihsan et te beni sıkıntıdan kurtar Yarabbi.» Zavallı duasını bitirir bitirmez, ormanın içinden izbandut gibi iri yarı, silâhlı, bıçaklı bir eşkiya çıkagelmiş yanına:

«— Ülen zındık, ne arayorsun buralarda?» diye gürlemiş. Bektaşî babası gideceği köyü ve işini anlatmış. Adam, «anladım demiş, beni tepe başına kadar sırtında götür de nereye istersen git!» Biçare Bektaşi başından vurulmuşa dönmüş. Hâlini anlatmaya uğratmışsa da dinletememiş. Almış herifi arkasına, başlamışlar yamacı çıkmaya. Dağın doruğuna varınca eşkiya orman içine dalıp gitmiş. Bektaşi de etekteki köye inip bir odada konuk olmuş. Köyde ağır bir hasta varmış. Misafirin kılık ve kıyafetinden cesaret alan köylüler yalvarmışlar; «Aman erenler, ağır bir hastamız var. Bir nefes ediverseniz, belki hafifler. Çoktandır sizin gibi bir ağzı duali bekliyorduk.» Bektaşi: «Pekâlâ, gidip görelim demiş. Hep beraber hastanın bulunduğu yere gelmişler. Bakmış ki hasta baygın bir halde. Hemen başı ucunda diz çökmüş, ellerini havaya açmış. Yanındakilere de: «Ben dua eder, nefes üflerken siz de canı gönülden «Âmin!» diyeceksiniz.» demiş. Başlamış duaya: «Tutulmuş olduğun bu hastalıktan kurtulma! Şifa bulma! Uzandığın bu yataktan sağ sâlim kalkma! Pek yakında öl, geber! inşallah!...»

Bu tuhaf ve tatsız hâl karşısında hayrete düşen köylüler: «Baba erenler! Bu, ne biçim dua? Senden istediğimiz, beklediğimiz bu değildi.» diye itiraz etmişler. Koca bektaşi: «Siz bilmezsiniz, ben doğru söylerim «O» yanlış anlar. İstenilenin aksini yapar...» diye karşılık vermiş.

Ali Rıza ALPTEKİN
Akmesçit Mh. Keskinzâde
Dağ Sok. No.: 3 A
AFYON

NİÇİN BAĞIRMIŞ?

Bektaşinin biri dergâhın eşeğine binip çarşıdan geçerken bir berberde tıraş olmak ister. Fakat berber acemi olduğu için zavallı derviş adamın eli altında kıvrandıkça kıvranır.

Tam bu sırada eşek de acı acı anırmaya başlar. Berber sorar:

— Erenler, merkep ne diye anırıyor acaba?..

Canı yanan bektaşi hiddetle cevap verir·

— Bilmem, belki o da acemi bir berberin eline düşmüştür de eşekliğine yüksek sesle lânet ediyordur!..

Şükran ÖZBAYRAK
Mesudiye Mh 52. ci Sok
No: 27 A — MERSİN

SENEDİN YOK YA...

Erenlerden birini oruç yerken yakalamışlar. Doğru Kadı'nın huzuruna...

Kadı köpürmüş:

— Bre zındık, neden yedin orucu?..

— Seferiyim de ondan... demiş.

Devriyeler müdahale etmişler:

— Yalan söyler efendim, biz biliriz kırk senedir burada oturur!

Bektaşi vaziyetin vahametini kavrar, fakat istifini de bozmaz:

— Ahirete seferiyim, der, yarına çıkacağıma dair elimde senedim yok ya...

MUSTAFA GÜNER
Avukat İzzet Güner yanında
TARSUS

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

— Bırak, benim gerdanlık gitti...
— Gitsin be karı, kamyon lâstiği geldi ya, yenisini alırız!..

Yazan: Şefik Güroğlu - Evkaf Ap. kapı 4. Kat 3. daire 3. ANKARA
Çizen: Zeki.

YENİSİNİ YARATIR

Bektaşinin biri Ramazan günü camiye gider. Tesadüfen yanında oturan hastalıklı, zayıf bir adamın, dua sırasında bütün âzâsını ayrı ayrı sayarak her biri için ayrı ayrı şifalar niyaz ettiğini işitmesile, bu ardı sonu gelmiyen temennilerden bîzar olan Bektaşi:

— Be adam! Cenabı Hak seni tamir edinceye kadar yerine bir yenisini yaratır...

Deyip uzaklaşmış.

Sait GÜL
Atatürk Bulvarı No: 227
Yenişehir — Ankara

YUH OLSUN!..

Bektaşi her cenazenin arkasından «Yuh olsun gidene» dermiş. Sonunda bir gün kendisi hastalanınca dostları başına toplanmış... Bir iki hatır sormadan sonra: «Ey baba, her gidene yuh olsun dedin. İşte sen de gidiyorsun.» deyince, Bektaşi bu defa yüzlerine mânalı mânalı bakarak:

— Şimdi de kalanlara yuh olsun be oğlum!... diye cevap vermiş.

Mustafa KOCADERELİ
Yeniçarşı Alev Sok. No: 8
BALIKESİR

EMNİYET SANDIĞI

1956 YILI TASARRUF HESAPLARI İKRAMİYELERİ

450.000 Liradır.

Çiftehavuzlar'da
BAHÇELİ EVLER APARTIMAN DAİRELERİ

Bahçelievler'de
ARSALAR

EV, APARTIMAN DAİRESİ ve ARSA'yı kazananlara (20.000) liraya kadar KREDİ

Zengin PARA İkramiyeleri

Ayrıca

1.500.000 Liralık

MESKEN KREDİLERİ

Şimdiden hesap açtırınız.
Her (150) liraya bir kur'a.

ERKEK SABAHAT

Erkek Olan Kadının Hatıraları

AKBABA'NIN MİZAHİ ROMANI

— 14 —

Zaten, bu Tünel mazgallarında, hiç bir zaman insan iyi bir sabah uykusu kestiremez. Halbuki ben sabah keyfine bayılırım. Onun için, Konak otelinin mazgallarını tercih ederim. Arka sokakta, Konak otelinin mutfak ve fırınından kaldırıma açılan mazgal pencereler vardır. En iyi keyif orada yapılır. Hem sıcaktır, hem de mis gibi pasta, yemek kokuları arasında uyuruz. Üstelik saat on bir olmadan kimse tekmelemediği için de, mükemmel bir sabah keyfi yapılır. Fakat ben o gün sırıl sıklam olduğum için, Konak'a kadar gidememiş. Tünel mazgalları üzerinde uyumuştum.

İstanbulu bizim kadar hiç kimse bilemez. Nerede mutfak pencereleri vardır, hangi otelin fırınından daha iyi kokular gelir, hangi lokantanın mazgallı pencereleri daha rahattır, hepsini biliriz.

Ellerimi pantalonumun cebine soktum. Cep astarı olmadığı için ellerimle bacaklarımı tutar, daha çok ısınırdım. Yüksekkaldırımdan aşağı doğru, ıslık çala çala inmeğe başladım Yüksekkaldırım, benim sevdiğim yerlerden biridir. Dükkânlarda plâklar çalar, bayılırım. Ne zaman canım müzik dinlemek isterse, Yüksekkaldırıma gelirim.

O gün de plâk çalan dükkânların önünde dura dura Yüksekkaldırımdan indim. Karnım zil çalıyordu. Hemen Aliyi bulmalıydım. Ali yanımda olunca, cesaretim geliyor, kafam işliyordu. Ama onsuz, tek başıma kalınca, içime bir gariplik çöküyor, aptallaşıyordum; ne yapacağımı şaşırıyordum.

Tophane rıhtımına indim. Ali ile Kör Andon, öbür çocuklarla beraber, duvara sırtlarını dayamışlar, güneşliyorlardı. Hemen Aliye çıkıştım:

— Ulan eşek oğlu eşek!.. Ben senin çalışmanın da, paranın da, milyonerliğinin de.. Geberiyordum ulan!..

Ali sırıtıyordu. Cebinden dört tane gümüş lira ile bozuk paralar çıkardı. Avucundaki paralar güneşte parlıyordu.

— Bak!..

— Nereden aldın?..

— Müşteriden. Tam altı yük taşıdım.

— Vay anasını!.. Benim karnım aç!..

Ali:

— Yooo, dedi, ben şimdi bir yere gidemem. Saat bir de Sülün, Akdeniz seferinden gelecek... Değil mi Andon?.. Nerede ise gelir...

Ali de Andon gibi, çarçabuk gemiler hakkında epey şey öğrenmişti.

— Ama sen zilliği kırdın, dedim.

— Vallâhi bir şey yemedim, dedi.

Halbuki Ali, dünya yıkılsa, karnını doyurmadan durmazdı.

— Para ver de şuradan bir şey alayım, dedim. Vermedi.

Ali, hamallığa başladığı günden sonra çok cimri olmuştu. Ne kendisi yiyor, ne de bana yidiriyordu. Boyuna para biriktiriyordu. Bu yüzden onunla kavgaya başladık. O:

— Hep böyle hamallık edecek değiliz ya.. Sabret, zengin olacağız!..

Diyordu. Ben zengin olacağımıza inanmıyordum ama, dalga geçmesi çok hoşuma gidiyordu. Zenginliğin dalgasını geçiyordum.

Ali, hamallıktan iyi para kazanmağa başladı. Ben on para alamıyordum. Ama halatlara tırmanmasını öğrenmiştim. Ben de Andon gibi gemilerin halatları atılır atılmaz fare gibi tırmanıp yukarı çıkıyordum.

— Hamal var, hamal!.. Götürelim!..

Diye, ben de bağırıyordum ama, beni kimsenin hamal yerine koyduğu yoktu... Günde bir, bazan iki iş alırdım, onda da ya elli kuruş, ya bir lira verirlerdi. Halbuki Ali en az bir lira, bazı da 2,5 lira falan alırdı. Alinin on lira bile kazandığı günler olurdu.

Ali benden büyük olduğu halde, onu dövdüğüm çok olmuştur. Ali benden büyük ve kuvvetli olduğu halde, bana karşı o kadar uysaldı ki, dayak bile atsam sesini çı-

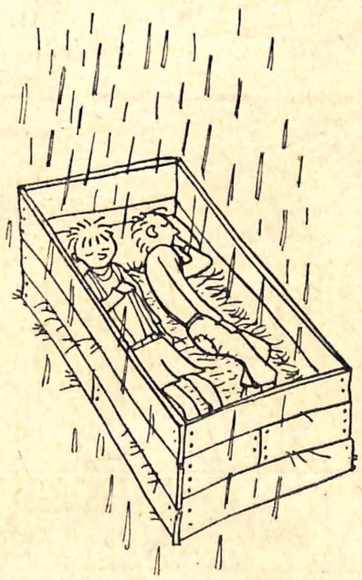

karmazdı. Bunu, kız olduğum için yaptığını anlar, gücüme giderdi. Ama Ali, para meselesinde bana karşı çok sert davranır, bazı bazı hamallıktan aldığım paraları da elimden alırdı.

— Ben kazandım, vermem!.. Diye bağırınca, işte o zaman Alinin tokadı suratımda şaklardı:

— Eşşek oğlu eşek. derdi, bu kör boğaz ne olsa yer!.. Biriktirelim de zengin olalım.

Hiç para kazanmadığımız zamanlar bile sabahçı kahvelerine gittiğimiz halde, para kazanmağa başladıktan sonra kahveye bile gitmez olduk. Yağmurlar da başlamıştı. Köprü altındaki dubalar yazlıktı. Orası bu mevsimde soğuk, rütubetli oluyordu. Lokanta, otel, tünel mazgalları da bahar mevsimi içindi. Yağmurlar için şehrin bir kaç yerinde güzel yerlerimiz vardı. Bunlardan biri de, Şişhanede bir kenarda duran belediyenin sandığı idi. Bu sandığın içi kum dolu idi. Üstü de saçla kaplı olduğu için, yağmur girmezdi. Şişhane yokuşu dik olduğundon tramvayların kolay fren yapması için, tramvay ameleleri bu sandıktaki kumları, rayların arasına dökerlerdi.

Biz, yağmurlu havalarda bu sandığa girerdik. İki sandık yanyana idi. Hava çok soğuk olunca, ayni sandığa girer, birbirimizin nefesinden ısınırdık. Kumlar da yumuşak, yatak vazifesini görürdü. Fakat iki kişi için pek rahatsızdı. Zaten bir kişi için bile dardı ya...

Yine yağmurlu bir geceydi.. İkimiz de ayrı sandıklara girip uzandık. Yağmurlar, sandığın üstündeki çinkoda tıp tıp tıp, bazan hızlı hızlı, bazan yavaş sesler çıkardıkça insana büsbütün uyku bastırıyordu. Zaten hamallıktan yoruluyorduk. Üstelik kimse görmesin diye bu sandıklara gece yarısından sonra girerdik.

O gece de uyumuştuk. Uykumun en tatlı bir sırasında:

— Sabahat... Sabahaaat!.. Ulan Sabahaaat!.. diye boğuk boğuk sesler duydum. Önce rüya görüyorum sandım. Ama rüya değildi. Derin bir yerden birisi beni çağırıyordu Uykum açıldı. İyice kendime geldim. Sandığın kapağını açmak için ittim. Ama, kapak açılmadı. Daha kuvvetle ittim, yine açılmadı. Zaten kum sandığının içinde iki büklüm yattığım için her tarafım uyuşmuştu. Bütün gücümle kapağı ittim, bir gürültü oldu. Kapak açıldı. Sandığın üstüne, sabah erkenden Hâl'den zerzevat yükleyen bir hamal dinlenmek için yükünü koymuş. Sandığın içinden sesler gelip de birden kapak açılınca, zerzevat küfeleri devrilmiş, portakallar, Şişhane yokuşundan aşağı yuvarlanıyordu. Neye uğradığını şaşıran adam, korkusundan küfesini bırakıp kaçıyordu. Başını geriye çevirip, kum sandığından benim çıktığımı görünce, büsbütün şaşırdı.

Hemen sandıktan fırladım. Öbür kum sandığının üstünde de başka bir hamalın arkalığı ve yükü vardı. Ali, sandığın içinden boğuk boğuk haykırıyordu. Hemen koştum:

— Dur ulan, bir şey yok, şimdi açarım, dedim.

Fakat sandığın üstündeki yükler ağırdı. Karşı kaldırımda hâlâ şaşkın şaşkın bakan iki hamala:

— Gelin be!.. dedim, ne korkuyorsunuz?.. Sandığın içinde adam var. Alın şunları da dışarı çıksın!..

Bizi cin, peri sanan hamallar, ürkek ürkek geldiler. Biri, dökülen mallarını toplarken, öbürü de sandığın üstündeki yükünü aldı. Ali fırladı:

— Boğuluyordum!.. dedi, uyku sersemi sandığın kapağını çivilediler sandım.

SERSERİ ÇOCUKLAR

Tophane rıhtımına indik. Kör Andon, bizden önce gelmişti. Andan, Ali gibi cimri olmadığı için paraya kıyıyor, havalar da soğuduğu için kıcali hamamında kalıyordu. Kaç defa Aliye:

— Üşüyoruz, biz de şu Kılıçali hamamına gidelim, dedim.

(Devam edecek)

Dünya Karikatürleri

Karısı — İyi ya işte, en önde oturalım diyorum!..
— Fransız —

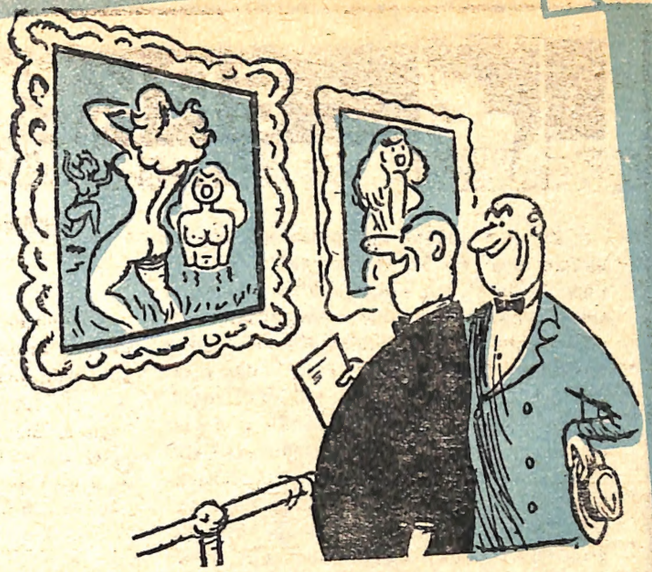

— Vakitlerini başka çeşit resimler yaparak neye ziyan ederler anlamam!..
— Amerikan —

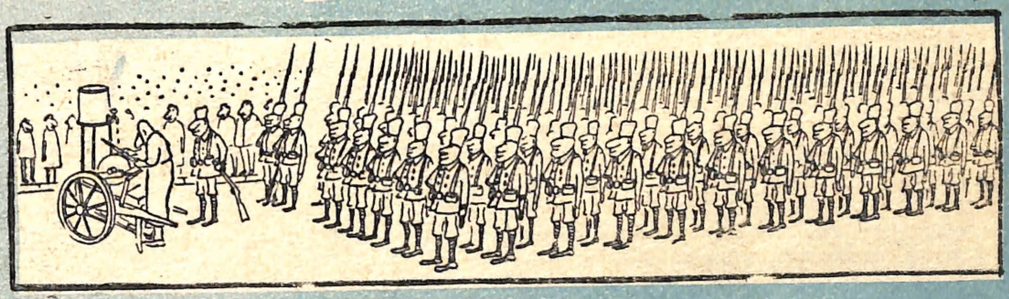

YAZISIZ!..
— Fransız —

— Bir kelime daha söylersen, anneme gideceğime, onu bize çağırırım!..

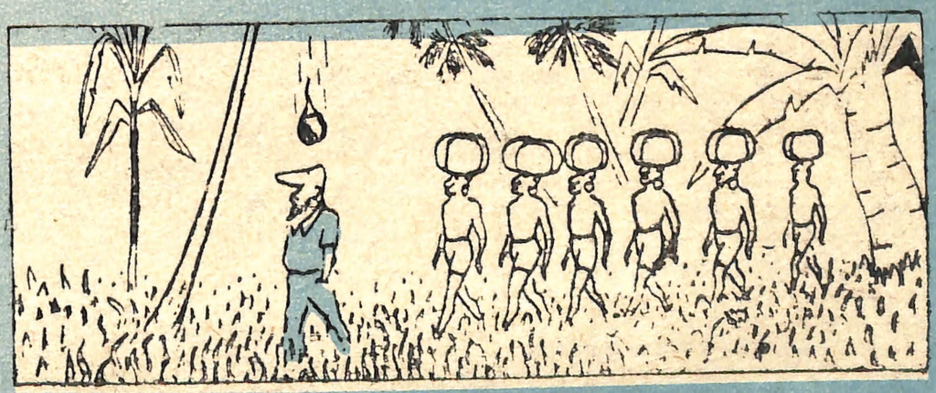

YAZISIZ!..
— Fransız —

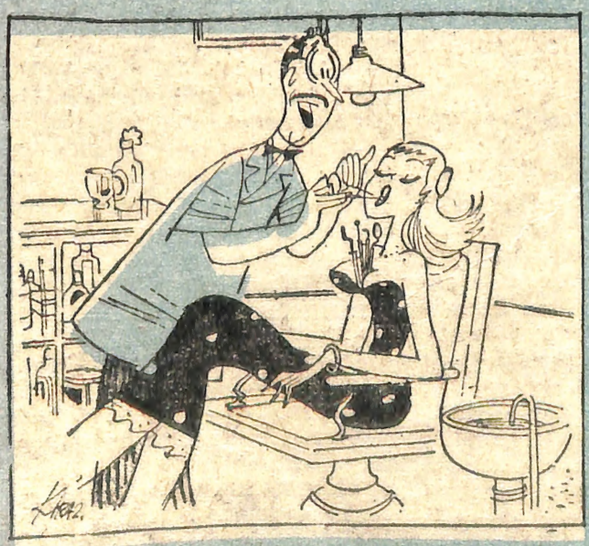

— Doğrusu benim gibi yeni işe başlayan ve âletlerini koyacak bir masası dahi olmayan bir dişçiye karşı çok nazik davranıyorsunuz, küçük hanım!..

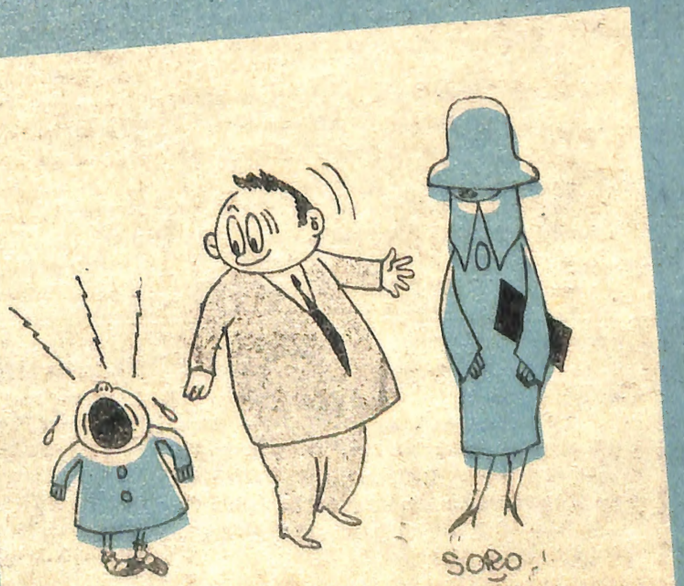

— Korkma ulan..: Annen işte diyorum sana!..

Bu fevkalâde güzel Yemek Kitabı
ücretsiz olarak sizindir!

Muhakkak ki «ne pişireceğim» diye çok def'a tereddüde düşüyorsunuzdur. Her halde güzel hazırlanmış yeni bir çeşni ikram ederek ailenizi memnun etmek de istersiniz.

Bunu düşünerek, fevkalâde bir titizlikle, hususî surette sizler için hazırladığımız Yemek Kitabını takdim ediyoruz. Kitap, birçok resimlerle süslenmiş olup, yemeklerinizi, çok iyi birer mamül olan SANA ve VİTA ile nasıl pişireceğinize dair ve yemek mütehassısımız tarafından uzun uzun tetkik edilmiş olan yemek tariflerini hâvidir.

125 gramlık SANA paketlerinin yanlarından keseceğiniz 16 adet UNİT markası veya 250 gramlık SANA paketlerinden keseceğiniz 8 adet UNİT markasını 10 kuruşluk posta pulu ile birlikte

Unilever-İş Türk Ltd. Şti. P.K. 1152 - İstanbul

adresine gönderdiğiniz takdirde, bu fevkalâde güzel YEMEK kitabını kolaylıkla tedarik edebilirsiniz.
Adınızı ve adresinizi kitap harflerile yazınız.

Yemek Kitabını aşağıdaki isim ve adrese göndermenizi rica ederim:

İSİM : _____

ADRES : _____

_____

İlk olarak _____ UNİT markasını ve 10 kuruşluk posta pulunu sunuyorum.

Grafika

S.41

Muayyen
zamanlardaki sancılara karşı

KİNİNLİ
GRİPİN
KULLANINIZ

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Akbaba Mizah Serisinin Onikinci Kitabı
YEPETAŞ
Aziz Nesin'in Yeni Hikâyeleri

Tanınmış karikatüristlerimiz tarafından resimlenen bu birbirinden güzel hikâyeler, bir mizah şaheseridir. Yakında çıkıyor.

SÜMERBANK
SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİŞ REKLAM 1958

Akbaba
Siyasî Mizah Gazetesi

— Sana olan aşkımın sonu yoktur...
— Belli... Beş senedir nişanlıyız, hâlâ evlenelim diyemedin!